

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Syster

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

BUNBERY'S RAMPEN

20 cent

No. 1102

In een oogwenk had Brand de sleutel in het slot gestoken.

NIEUWE SERIE

Bunbury's Rampen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**VOETBAL. Hoe het
wèl en hoe het niet moet.**

Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

POLITIEHULP GEWENSCHT.

Het was dien avond zeer druk op de soirée van Sir en Lady Barrington.

De assistent-secretaris op het Departement van Buitenlandsche Zaken stond er voor bekend, dat hij een uitnemend en zeer onderhoudend gastheer was, en bovendien was zijn kelder gerenommeerd wegens zijn vele voortreffelijke wijnen, waarmede de gastheer niet zuinig placht te zijn.

Sir Barrington was zeer rijk, zelfs voor een Engelschman van adel en de crisis had hem niet armer gemaakt, daar hij, in tegenstelling met velen zijner soortgenooten, niet geaarzeld had, het groote fortuin, hem door zijn vader nagelaten, nog te vermeerderen door er handel mede te drijven.

En daar Sir Barrington een even goed zakenman als jager en whistspeler bleek te zijn — en

in die laatste hoedanigheid had hij zijns gelijke niet op de Windsor Club, waarvan hij lid was — zoo kon het niet uitblijven of zijn fortuin groeide snel aan ondanks de tijdsomstandigheden, die voor vele takken van nijverheid zulke noodlottige gevolgen hadden.

Het echtpaar Barrington bewoonde sedert eenige jaren een groot huis aan Barkeley Square.

Eigenlijk was het wel wat te groot voor een echtpaar met slechts een dochter, de bevallige Dorothea, 'n allerliefste brunette van negentien jaar, frisch als een roos in den morgenstond, maar het was dan ook uitstekend geschikt om er soirées te geven, danspartijen en muziekavonden.

Reeds om negen uur waren de gasten komen opdagen, en tegen half tien was het in de groote zaal zoo vol, dat men genoodzaakt was

geweest, de deuren, drie in getal, die deze zaal verbonden met een aangrenzend vertrek, te openen.

Er werd gedanst, er werd wat gezongen, en er werd natuurlijk ook hier en daar geflirt.

Sir Barrington, een man van een jaar of zestig met een gulhartig gelaat, bewoog zich te midden van zijn gasten, terwijl de vrouw des huizes, een dame met fijn geteekende gelaats-trekken en het prachtigste, witte haar, dat men zich kon denken, zich meer in het bijzonder bemoeide met de vrouwelijke gasten, die in grooten getale waren komen opdagen.

Het was omstreeks half tien, toen de groote Suisse, die, gedekt met zijn gegalonneerde steek, een vergulden staf in de hand, bij de deur van de groote zaal stond, den naam afriep van Lord William Aberdeen, en diens secretaris, Charles Brand.

Binnen traden twee heeren, van wie althans de oudste goed bekend was bij de rijke Londenaren, die in hem een zonderling zagen, daar hij zeer groote bedragen placht weg te schenken aan instellingen van weldadigheid, terwijl men ook wel wist, dat Zijne Lordschap bovendien nog groote sommen besteedde aan het lenigen van den nood in de volksbuurten, waarheen hij zich dan persoonlijk begaf, vaak alleen, maar ook dikwijls vergezeld van zijn secretaris, een jongen man met een intelligent, rond en blozend gezicht, waarin twee heldere, blauwe oogen schitterden.

Lord Aberdeen was een man in de kracht van zijn leven, en hij zag er uit als iemand, die veel aan sport deed, zonder dit te overdrijven.

Hij was een voortreffelijk ruiter, een schutter zonder weerga, en een zwemmer van naam.

Hij had een slanke, lenige gestalte, en ofschoon zijn bewegingen steeds afgemeten en langzaam waren, zoo kon men er toch duidelijk uit opmaken, dat Zijne Lordschap zeer gespierd moest zijn.

Merkwaardig waren zijn oogen met hun grijze kleur, die nu eens staalhard blonken, dan weder van een ongewone zachtheid konden zijn.

Men zeide dat Lord Aberdeen met die oogen een uitstekend hypnotiseur moest zijn — en dat was ook inderdaad het geval.

De beide heeren bleven een oogenblik bij de deur staan, en liepen toen naar de plek, waar zij de vrouw des huizes hadden opgemerkt.

Zij bewogen zich met het grootste gemak, zooals lieden, die het gewend zijn, zich in de hoogste kringen te bewegen.

Na Lady Barrington te hebben begroet, die

hen met eenige vriendelijke woorden welkom heette, trokken de twee heeren zich voorloopig terug naar een hoek van de groote zaal, zoover mogelijk verwijderd van het kleine podium, waarop het uit vijf man bestaande orkestje had plaats genomen, dat achter eenige waaierpalmes verborgen was.

Zij stonden nu tamelijk dicht bij een der deuren, die naar het zaaltje voerden, waar gewhist en gebridget werd door de liefhebbers — die niet alleen tot het sterke geslacht behoorden.

Een poosje bleven zij zwijgend toezien, tot Lord Aberdeen zich tot zijn secretaris wendde en glimlachend vroeg :

„Hoe is het, Brand — zal ik niet het genoeg hebben, je met dien troep dwazen mede te zien rondschuifelen ?

„Alweder die spot !” antwoordde de jonge man hoofdschuddend. „Ik blijf hier op mijn plaats vastgeworteld, wanneer je niet dadelijk die kwetsende qualificatie van de dansers terug neemt !”

„Ik neem haar terug, mijn waarde — zij zijn niet dwaas — zij zijn alleen maar onaesthetisch !”

„Waarom ?”

„Omdat zij hun lichaam gebruiken voor doeleinden, waarvoor het nimmer bestemd was ! Een worstelaar, een bokser is in zijn bewegingen mooi omdat het voor den man natuurlijk is om te strijden. Deze kangaroesprongetjes en schuifpasjes evenwel hebben met strijd in het geheel niets te maken — het is, in één woord, geen sport. Maar kom, laat ik je plezier niet bij voorbaat bederven ! Ik wil ook wel toegeven, dat een heel mooie bevallige vrouw, en een goed gebouwd man, mits nog zeer jong, sierlijk kunnen zijn bij de tegenwoordige dansen — en ten spijt van die dansen ! Ben je nu tevreden ?”

„Maar ten halve ! Dans jij niet ?”

„Neen — ik turn liever in onze eigen gymnastiekzaal. Zonder dat er iemand bij toekijkt. Maar stil eens — wie komt daar aan —”

Lord Aberdeen hield het oog gevestigd op een jongmensch, dat op eenigen afstand voorbijzweefde of liever voorbijschoof in gezelschap van een mooi jong meisje, dat hij voorzichtig tegen zich aandrukte, alsof zij van porselein was, en op wier hoofdje hij met een uitdrukking van verrukking in zijn zwemmerig blauwe oogen neerkeek.

De jonge man had peenkleurig haar, keurig gescheiden en met veel cosmetiek bewerkt, en een glad geschoren gezicht, op een eigenaardige versiering van zijn bovenlip na, welke men,

indien men met eenige fantasie begiftigd was, een aankomend kneveltje zou kunnen noemen, maar die er in werkelijkheid meer uitzag als een veelgebruikte tandenborstel.

Hij was buitengewoon lang en mager, en de tailleur, die hem had moeten kleeden, had wel een wanhopige taak gehad.

Het jongmensch hield een monocle in het linkeroog geklemd, en trok een pijnlijk gezicht bij zijn pogingen, dit instrument tijdens den dans op zijn plaats te doen blijven.

Ook Brand had den jongen man in het oog gekregen.

„Wie is toch ook weer die heer, die er uitziet als een wijsgeerig schaap ?” vroeg hij op zachten toon.

„Het is de eenige zoon van den bankier Bunbury !” antwoordde Lord Aberdeen. „Zijn voornaam is Romeo. En de hemel mag weten, wat wel zijn ouders bewogen mag hebben, den knaap dien naam te geven. Ik kan er geen ander reden voor zien, dan dat zij het belangwekkend vonden, hem als pendant te stellen tegenover zijn zuster, die den zoetvloeienden naam van Julia ontving, en die ik zooeven heb meenen te zien voorbijhinken aan, of liever in den arm van een zwaarlijvigen officier der dragonders !”

„Je bent weer onverdragelijk, Edward !” hernam Brand. „Wat jij met den naam van hinken belijft te bestempelen was een der nieuwste dansen, Rumba !”

„Naar den drommel met den Rumba en met den erotomaan, die hem uitvond !” kwam Lord Aberdeen. „Een Boschneger zou zich schamen, zulk een dans te dansen ! Wat zeg je wel van dien diamant in het overhemd van onzen vriend Romeo Bunbury ?”

„Heel mooi — maar een beetje te groot !” antwoordde Brand. „En erg duur ook zeker !”

„Ik schat hem op vier honderd pond sterling.”

„En op hoeveel taxeer je den drager ?”

„Met zijn diamant mede op vier honderd pond” antwoordde Lord Aberdeen koeltjes.

Brand keek het jongmensch met zijn schitterenden diamant, dat nu zijn dame behoedzaam voortschoof te midden van de andere dansers, nog even na, en zeide toen half voor zich heen :

„Ik meen, dat ik dat gezicht wel eens meer heb gezien ! Ja zeker — en ook die lange figuur komt mij bekend voor !”

„Dat is geen wonder, Brand !” hernam Lord Aberdeen. „Wij verkeerden uit den aard der zaak tamelijk veel op plaatsen van vermaak, al

is het dan ook niet steeds om ons te vermaken, en daar zul je den jeugdigen Romeo wel hebben aangetroffen. Hij gaat door, of hij wil tenminste doorgaan voor een barren viveur, en hij laat zich niet onbetuigd waar het betreft, het groote fortuin van zijn vader binnen den kortst mogelijken tijd op te maken — hetgeen hem intusschen niet zoo spoedig zal gelukken, want de man is buitengewoon rijk !”

„Je zeide dat zijn vader bankier is ?”

„Ja. Hij beheert het geld van andere menschen, hij is volstrekt niet oneerlijker dan andere bankiers, en hij is zeer slim — redenen te over om een groot foruin bijeen te kunnen garen.”

„Ja — ja — nu valt het mij plotseling in !” riep Brand uit. „Bunbury is de man, die zulk een groot aandeel heeft gehad in het afsluiten van de leening met de Amerikaansche Regeering nietwaar ?”

„Zoo is het, en men zegt, dat die transactie hem ongeveer 300,000 Pond Sterling in den zak heeft gebracht. Je zult moeten toestemmen, dat het goed betaald is voor een werk, dat nauwelijks veertien dagen heeft geduurd !”

„Met wie danste hij daar toch ? Ik heb het niet goed kunnen zien !”

„Met de dochter van zijn gastheer, de bevallige Dorrit !”

„Heeft hij bepaalde oogmerken ?”

„Waarom vraag je dat ? Is het een bewijs, dat een jongmensch oogmerken op een jong meisje heeft, wanneer hij onsierlijk met haar rondspringt ?”

„Edward, nog een woord, en je ziet mij vanavond niet meer terug !” hernam Brand. „En in ieder geval ga ik nu op mijn beurt een weinig rondspringen, je moogt er van denken, wat je wilt !”

„Ik denk er niet aan, je terug te houden, Brand, en ik hoop alleen maar, dat je weder bij mij komt zonder verzwikten enkel, gebroken teenen, of een verstuikte knie !”

Maar reeds had Brand zich lachend onder de dansers begeven, en een oogenblik later zag Lord Aberdeen hem voorbijdansden, terwijl hij een knappe blondine in den arm hield, en zijn vriend een triomphantelijken, veelzeggenden blik toewierp.

Lord Aberdeen haalde vluchtig de schouders op, en dreutelde toen de speelzaal in.

Bijna alle tafeltjes waren bezet, en iedereen was vol ijver in het spel verdiept, terwijl er bijna niet gesproken werd.

Juist was de dans geëindigd, toen Lord

Aberdeen zich bij een van de tafeltjes bevond, waar Lady Barrington een partijtje hombra speelde met een andere oude dame en twee heeren, en tegelijkertijd trad Romeo binnen terwijl hij zijn fletsblauwe oogen liet rond-dwalen, en blijkbaar iemand zocht.

De robber aan het tafeltje van Lady Barrington was juist geëindigd.

Terwijl de kaarten opnieuw geschud werden, wendde Lady Barrington zich om, teneinde een tevreden blik om zich heen te werpen, en dadelijk kreeg zij den bankierszoon in het oog.

Zij wenkte hem bij zich, en vroeg, toen de jongeman nog een paar meters verwijderd was, op tamelijk luide toon, zoodat het ook de ooren van Lord Aberdeen bereikte :

„Wat hoor ik, mijn waarde Romeo — is het waar, dat uw vader per slot van rekening toch nog in het bezit is gekomen van de beroemde diamanten Tiara, die vroeger aan Grootvorst Michaelowitch heeft toebehoord ?”

„Zoo is het, mevrouw — de oude heer heeft er moeite genoeg voor gedaan, en hij is er reeds een week geleden in geslaagd, dat juweel te bemachtigen ! Een buitenkansje voor de Russen — en ook voor Mama, hi hi !”

Romeo Bunbury hield er een schaa-pachtig lachje op na, en ook zijn stem had een blatenden klank, maar zij was doordringend genoeg, en Lord Aberdeen had het antwoord dan ook evengoed gehoord als de vraag.

Ongemerkt kwam hij een weinig naderbij, schijnbaar verdiept in het spel van een corpulent lid van het Hoogerhuis, dat het blijkbaar zeer warm had, want de zweetdruppels parelden hem op het voorhoofd.

„Wat zou ik die Tiara gaarne eens zien,” hernam Lady Barrington.

„Wel mevrouw — ik ben overtuigd, dat Mama u een uitnoodiging heeft gezonden voor onze soirée van overmorgen !”

„Dat heeft zij inderdaad — maar wat zou dat ?”

„Wel, Mama is voornemens, de Tiara bij die gelegenheid voor het eerst te dragen !”

Aan vele tafeltjes werd van het spel opgekeken, en ondanks de strenge regels, die volkomen zwijgen eischten, spraken verscheidene stemmen door elkaar.

„Het is toch niet waar ?”

„De echte Tiara ?”

„Is dat niet heel gevaarlijk ?”

„Ik wilde, dat ik een uitnoodiging had !”

„Die juweelen kroon heeft twee honderd duizend Goudroebel gekost !”

„Dat is een handvol geld, in onze munt om-gerekend !”

„Waar is de Tiara nu ?”

„Is mevrouw Bunbury niet zeer in haar schik ?

„Ik heb gehoord, dat zelfs de Koningin pogingen heeft gedaan, om dat pronkstuk haar eigendom te kunnen noemen !”

„Bunbury is een geluksvogel !”

„Men moet maar connecties hebben onder de Bolsjewiki !”

Maar langzamerhand werd het weder stil, want er waren nieuwe robbers begonnen.

Lady Barrington echter roerde haar kaarten nog niet aan, die omgekeerd voor haar waren neergelegd, en zat nog altijd met het gelaat naar Romeo Bunbury gekeerd.

„Natuurlijk kom ik, mijn waarde ! Ik moet tot iederen prijs de Tiara zien ! Zij is niet alleen zeer kostbaar wegens de fraaie diamanten, waaruit zij is samengesteld, maar ook uit een geschiedkundig oogpunt.”

„Ik geloof, dat het geschiedkundig oogpunt Mama minder belang inboezemt, hihi !” hernam Romeo grijnslachend, zoodat de monocle uit zijn oog viel, en alleen voor breken behoed werd door het breede lint, waaraan het bevestigd was.

„Zij mag wel oppassen !” riep nu het zwaarlijvig Parlements-lid uit.

„Waarvoor moet Mama oppassen ?” vroeg Romeo weder, en zijn gezicht leek nu meer dan ooit op dat van een schaa-p.

„Wel voor den drommel — dat men haar het ding niet afneemt !”

„De Tiara ?”

„Wat anders ? Zoo iets is meer geschied in den laatsten tijd ! Herinner je je soms, dat nog geen zes maanden geleden die dekselsche John Raffles iets van dienzelfden aard heeft verricht, midden in een salon vol gasten ?”

Er liep even een zenuwachtige rilling over het gelaat van Romeo Bunbury, maar toen maakte hij een onverschillig gebaar, en zeide :

„Raffles zit op het oogenblik nog in Duitschland, en hij zal er niet zoo gemakkelijk uitkomen, nu men weet, dat hij het was, die de diamanten van Freifrau von Breitenbach stal !”

Wie op dit oogenblik op Lord William Aberdeen gelet had, zou hebben opgemerkt, dat er een eigenaardig glimlachje over zijn scherp geteekende trekken vloog.

Zijn lippen bewogen zich even, maar voor het overige bleef hij in dezelfde houding, een weinig voorover gebogen, staan luisteren.

„Als ik je vader was, jongeman,” riep een

heer uit, die een tafeltje verder zeker juist een partij had verloren, want zijn gelaat had een grimmige uitdrukking, en zijn geweldige witte snorren stonden als die van een kat overeind, „dan zou ik toch maar een goeden detective in den arm nemen! Tegenover een man als Raffles kan men nooit genoeg voorzorgsmaatregelen nemen!”

„Daar heeft Papa al aan gedacht, majoor!” gaf Romeo ten antwoord, terwijl hij zich tot den heer met den witten knevel wendde. „Hij heeft zich een paar dagen geleden tot James Sullivan gewend, om hem te verzoeken, een oogje in het zeil te komen houden!”

„En wat antwoordde onze beroemde detective?” vroeg Lady Barrington nieuwsgierig.

„O, hij is een verwaand heerschap! Hij gaf ten antwoord, dat het niet zijn gewoonte was, bij voorbaat te werken, dat wil zeggen, dat hij slechts verscheen als er iets gestolen was, en niet om te voorkomen, dat er iets gestolen zou worden.”

„Die deksekatersche.....” begon de majoor maar hij ving een bestraffenden blik van de gastvrouw op, en verborg zich achter zijn waaier vormig uitgespreid spel.

„Hij weigerde dus te komen?” vroeg Lady Barrington verontwaardigd.

„Met de meeste beslistheid! Hij antwoordde den ouden heer, dat die zich dan maar moest voorzien van een paar particuliere detectives als hij inderdaad bevreesd was voor de Tiara. Scotland Yard heeft het op 't oogenblik te druk. En mocht het ding gestolen worden, zoo zeide hij, dan zou hij gaarne tot onze beschikking zijn!”

„Dat komt er van als men het als detective tot een zekere hoogte heeft gebracht! Dan beginnen de broodkruimels te steken!” meende het Hoogerhuislid.

„Men moest dien duivelschen....” begon de Majoor weer, maar hij bezon zich, nam haastig een slok van zijn heeten grog, verslikte er zich bijna aan, werd vuurrood en mompelde iets voor zich heen, wat als een verontschuldiging kon gelden.

„Maar ik wist in het geheel niet, dat Sullivan weer in Londen terug was!” riep een van de gasten uit. „Ik meende, dat hij zich naar Coblenz had begeven, teneinde daar te samen met zijn Duitschen collega Weinrauch den diefstal van de juweelen van Mathilde von Breitenbach op te helderen.”

„Ik geloof niet, dat er iets op te helderen

viel, mijn waarde heer!” liet de heldere stem van Lord Aberdeen zich hooren. „Op het ooggenblik van den diefstal zelf was het reeds uitgemaakt, dat Raffles dien gepleegd had, en reeds na een dag moet Sullivan wel hebben ingezien, dat hij zijn tijd verloor, met naar dien geheimzinnigen Onbekende te zoeken! Ik meen, dat ik hem gisteren reeds weder te Londen gezien heb. Hij stapte toen juist uit zijn auto, om zijn woning in Bowstreet binnen te gaan. Hij schijnt dus in ieder geval de zaak als hopeloos te beschouwen — tenzij hij meent, dat hij Raffles hier zal kunnen opsporen!”

„Maar het is toch ondenkbaar, Mylord,” riep Romeo Bunbury uit, „dat die juweelenroover er reeds nu in geslaagd zou kunnen zijn, het Kanaal over te steken zonder dat men het merkt?”

Maar Lord Aberdeen haalde de schouders op en antwoordde:

„Als de bladen het bij het juiste einde hebben, en de verhalen dienaangaande overdrijven niet, dan beschikt die John Raffles over middelen, die hem wel degelijk in staat stellen, deze of gene plek te verlaten, wanneer hij maar wil. Ik heb zelfs wel eens hooren vertellen, dat hij er een vliegmaschine op nahield.”

„Maar dat staat ook als een paal boven water!” riep de Majoor op bulderenden toon. „Die vervlo.....”

Weer trof een waarschuwend blik uit de oogen van de gastvrouw den onverbeterijken majoor, die zich op de lippen beet, met een ruk zijn stoel omdraaide, en zijn grooten rooden neus in zijn kaarten begroef, vastbesloten, om zich thans niet meer in het gesprek te mengen, teneinde niet in de verzoeking te komen tot het gebruiken van krachttermen.

„En zeg mij nu eens, mijn waarde Romeo, wat denkt uw vader nu te doen?” wilde Lady Barrington weten.

„Wel, hij heeft zich natuurlijk bij de weigering van dien Sullivan moeten neerleggen! Ik geloof, dat de oude heer nu een paar andere detectives in dienst heeft genomen, die minder verwaand zijn!”

Een oogenblik later was het gesprek over iets anders gaande, en de jonge Bunbury scheen te hebben gevonden, wat hij zocht — een jongedame in een zalmkleurig toiletje, met veel zomersproetenen dun haar, dat onder de vleugels van haar moeder bescherming scheen te hebben gezocht, en den mageren bankierszoon slechts

schoorvoetend scheen te volgen naar de danszaal.

Lord Aberdeen echter verliet langzaam weder de speelzaal, thans door een andere deur, bereikte de breede gang, stond daar een oogenblik

stil en mompelde voor zich heen:

„Jullie twifelen aan de aanwezigheid van John Raffles in Londen? Wacht nog maar een paar dagen, en ik zal er jullie maar al te nadrukkelijk van overtuigen!”

HOOFDSTUK II.

JAMES SULLIVAN KOMT OP ZIJN BESLUIT TERUG.

Het was laat in den middag van den volgenden dag, toen er een fraaie, kleine sportauto stilhield voor het groote, blijkbaar uit een zeer ruime beurs gebouwde huis van den bankier Irwin Bunbury.

Het wagentje werd bestuurd door een man met een scherp geteekend roofvogelgezicht, waarin twee donkergrijze oogen schitterden en van groote schranderheid getuigden.

Zijn lichtbruin getint gelaat was volkomen glad geschoren, de mondhoeken waren een weinig omlaag getrokken, het voorhoofd was hoog, de neus dun en scherp en in de rechteroogholte zat een monocle geklemd, alsof die voor goed was bevestigd.

De automobilist was gekleed in een zeer smaakvol blijkbaar door een eersterangs-kleermaker gesneden jacket-costuum, waaroverheen hij een lichtgrijze overjas droeg.

Het was James Sullivan, de bekende detective, de rechterhand van Scotland Yard.

Hij vertrouwde de auto toe aan de hoede van den tuinman, dien hij achter het hek van den voortuin had bezig gezien, liep over het breede klinkerpad, en belde aan.

Een deftige huisknecht opende Sullivan de deur.

Op de stoep had de detective reeds de hand in zijn binnenzak gestoken, en er een kleine portefeuille uitgehaald, waaruit hij een kaartje nam, hetwelk hij den huisknecht toestak met de woorden :

„Geef dat aan je meester, en zeg dat ik hem gaarne onmiddellijk zou willen spreken.”

„Mijnheer Bunbury is op zijn kantoor, mijnheer Sullivan. Ik weet werkelijk niet.....”

„Ga hem in ieder geval waarschuwen!”

viel Sullivan hem ongeduldig in de rede. „Zeg maar, dat het de soirée van morgenavond betreft. Ik weet zeker, dat mijnheer Bunbury mij dan wel zal ontvangen.”

De huisknecht had den detective reeds onder het spreken binnengelaten, en geleidde hem nu naar een soort ontvangkamer, die voor de cliënten bestemd was.

Want de bankierszaak bevond zich in hetzelfde gebouw als de particuliere woning.

Het woonhuis bevond zich rechts van de huisdeur, de kantoren waren links gelegen en zij hadden een gemeenschappelijke vestibule.

Sullivan behoefde niet lang te wachten, want de huisknecht kwam snel de trap weder af dalen, welke hij zooveel was opgegaan, en begon reeds op eenigen afstand te spreken :

„Mijnheer Bunbury heeft juist tien minuten, en zal u gaarne ontvangen !”

„Ik heb er aan vijf genoeg,” gromde Sullivan, terwijl hij zijn hoed en handschoenen greep, en den huisknecht volgde, de trap op, een breede gang door, naar een zeer fraai gemeubeld particulier kantoor.

Zoodra de deur achter hem gesloten was, trad Sullivan op het reusachtige bureau minstre toe, waarachter de bankier gezeten was.

Irwin Bunbury was een kleine en zeer corpulente man, met een groot, dik hoofd, hangwangen, kleine oogjes, die fel konden schitteren en een schedel, zoo glad als een biljardbal, zonder het minste spoor van haargroei.

Hij had een vleezigen, eenigszins gekromden neus, waarop zich niet zonder moeite een lorgnet in zwaar gouden montuur in evenwicht hield.

De bankier was reeds opgesprongen, en ging

den detective met uitgestoken hand tegemoet, waaraan een groot aantal ringen schitterden.

„Mijnheer Sullivan, ik ben blij, dat u gekomen is!” zeide hij, terwijl hij zijn bezoeker een stoel toe schoof. „Mag ik daaruit opmaken, dat u op uw besluit teruggekomen is?”

„Dat ben ik, mijnheer Bunbury!” antwoordde Sullivan kalm. „Maar ik wil de waarheid niet verheelen. Ik kom u minder mijn diensten aanbieden, omdat ik bevreesd ben voor de diamanten Tiara van grootvorst Michaelowitch, dan wel omdat ik gaarne in de gelegenheid gesteld zou worden, een oogje op uwe gasten te houden!”

„Dus u verdenkt een hunner, dat hij het op de Tiara voorzien zou hebben?” riep Bunbury verschrikt uit. „Wien dan, als ik vragen mag?”

„Ik verdenk geen van uw gasten in het bijzonder, mijnheer Bunbury!” hernam Sullivan met dezelfde kalmte, die hem in iedere levensomstandigheid kenmerkte. „Ik weet namelijk nog in het geheel niet, wie u hebt uitgenoodigd. Ik vermoed echter dat — iemand, dien ik heel goed ken, wel eens een kansje zou willen wagen, ten einde in het bezit te geraken van het kostbare stuk!”

„Maar het was gisteren nog in het geheel niet bekend, dat mijn vrouw de Tiara morgenavond zou dragen!” riep de bankier zenuwachtig met zijn lorgnet spelend. „Het had eigenlijk een verrassing moeten blijven, en Romeo, mijn zoon, heeft op de soirée van Lady Barrington zijn mond voorbijgepraat!”

„Voor den man, dien ik op het oog heb, blijven slechts weinig dingen geheim, mijnheer Bunbury!” zeide Sullivan. „Hoe hij er achter komt, is mij een raadsel — maar hij weet ze, dat is zeker! Hoe het ook zij — ik zou zeer gaarne aanwezig zijn op den feestavond van morgen, en ik zal op iedereen letten — dat zal niet uitsluiten, dat ik ook een wakend oogje zal houden op de Tiara — nu ik er toch eenmaal ben.”

„Dat hoop ik, mijnheer Sullivan, dat hoop ik!” zei Bunbury op zenuwachtigen toon. „Ik behoef er tegenover u geen geheim van te maken dat ik voor dat ding 20.000 pond sterling heb moeten betalen — gij zult het met mij eens zijn, dat het tamelijk veel is!”

Sullivan haalde den schouder op, en antwoordde:

„Het is volstrekt niet te veel, mijnheer Bunbury! Ik heb wel eens gehoord van die beroemde Tiara, en ik verzeker u, dat gij er een koopje aan hebt! Reeds jaren voor den

oorlog werd de waarde van dit kostbare stuk in Rusland op 250.000 roebel geschat — en dat was destijds heel wat meer dan 20.000 pond! En ik geloof niet, dat de diamanten in waarde achteruit zijn gegaan — eerder het tegendeel! Apropos — hebt gij de Tiara thans bij de hand! Ik zou haar gaarne eens willen zien.”

„Tot mijn spijt kan ik aan uw verzoek niet voldoen, mijnheer Sullivan!” antwoordde de bankier. „Ik laat het voorwerp, dat ik zoo duur betaald heb, voorloopig bij mijn juwelier, dat wil zeggen tot morgenavond, even voor ons feest begint, en ikzelf en niemand anders ga het halen!”

Even vloog er een trek van teleurstelling over het schrandere gelaat van den detective, en daarop antwoordde hij:

„Dat is zeer zeker het verstandigste wat gij hadt kunnen doen, mijnheer Bunbury!”

„Dat geloof ik ook!” hernam de bankier grinnikend. „Ik geloof, dat gij zoeven, toen gij spraakt over iemand, dien gij verwachtte, dien drommelschen Raffles op het oog had! Welnu, al kan hij zich goed vermommen — en al weet ik, dat hij er reeds eenige malen in geslaagd is, diamanten machtig te worden door zich voor een ander uit te geven, wiens uiterlijk hij aannam, hij zal er toch heel moeilijk in slagen, het mijne na te bootsen! Ik heb nog al een tamelijk afwijkend figuur — ik ben heel klein, en al is hij nog zoo knap — geen enkele juwelier ter wereld, tenzij hij stekeblind is, zal hem voor mij aanzien, of mij voor hem!”

„Dat geloof ik ook niet, mijnheer Bunbury!” hernam de detective glimlachend. „In dat opzicht kunt gij u volkomen veilig achten! Ik hoop toch, dat gij de noodige maatregelen hebt genomen, teneinde u te vrijwaren, dat men u de juweelen onderweg afhandig maakt?”

„Stel u gerust!” antwoordde Bunbury glimlachend. „Om te beginnen, weet niemand behalve gij er iets van, dat ik de juweelen ga halen, ten tweede gaat de juwelier, Jeffries, zelf met mij mede, ten derde gebruik ik mijn eigen automobiël en mijn zeer vertrouwden chauffeur, die ten overvloede pas een paar minuten van te voren te hooren krijgt, waarheen hij moet rijden en ten slotte zullen de beide particuliere detectives, die ik in dienst heb genomen, die ik reeds gezien heb, en die mij door Scotland Yard zijn aanbevolen, mij vergezellen.”

„Dan mag men het er wel voor houden, mijnheer Bunbury, dat gij aan alle kanten

beveiligd zijt, en er blijft mij niets over, dan u verlof te vragen, morgenavond hier de wacht te houden. Gij zult zeker wel hulppersoneel in dienst nemen?"

„Slechts vijf man!"

„Betrouwbaar?"

„Volkomen! Niemand minder dan uw collega mijnheer Marlow, een der beste detectives van Scotland Yard, heeft ze persoonlijk voor mij uitgezocht, en zal tot op het laatste oogenblik toezien, dat zij zelve en niemand anders mijn huis binnen gaan."

Sullivan was opgestaan en had zijn hoed gegrepen.

„Ik wilde u thans nog slechts vragen, mijnheer Bunbury, of het mevrouw uw echtgenoot zou schikken, mij eenige oogenblikken te ontvangen?"

„Ik denk wel, dat dat zal gaan, mijnheer antwoordde de bankier verwonderd.

„O, ik zal haar niet lang lastig vallen — ik wenschte haar slechts eenige wenken te geven met betrekking tot de Tiara! Eenige veiligheidsmaatregelen kunnen zeker geen kwaad in dit geval! Wanneer zij mijn raad opvolgt, dan ben ik overtuigd, dat het een handige dief moet zijn, die er in slaagt, hier, onder uw oogen, het kostbare kleinood te stelen!"

Bunbury had reeds op een elektrische schel aan de onderzijde van zijn bureau gedrukt, en zeide tot den binnentredenden bediende:

„Geleid mijnheer Sullivan naar het appartement van mijn vrouw, Deerman!"

Sullivan maakte een buiging voor den bankier, en volgde daarop den bediende, die hem door een groot aantal gangen voor ging naar de vertrekken van mevrouw Bunbury.

Eenige minuten later stond de detective voor een tamelijk bejaarde dame, die er echter blijkbaar alles op gezet had, er zoo jeugdig mogelijk uit te zien, en op wie de jonge Romeo sprekend bleek te lijken — dezelfde fletsblauwe oogen, dezelfde groote neus, dezelfde wijze van het hoofd te dragen.

Sullivan maakte zich aanstonds bekend, en begon, zoodra de bediende het vertrek weder verlaten had:

„Veroorloof mij, mevrouw, met de deur in huis te vallen. Om verschillende redenen heb ik het wenschelijk geacht, ditmaal met mijn beginsel te breken, om nooit als politieagent op te treden, en ik heb het besluit genomen, morgenavond hier een oogje in het zeil te houden. Misschien zal ik een vermomming gebruiken — misschien ook niet. Dat zal geheel

van de omstandigheden afhangen. Ik zou u echter in overweging willen geven, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, en morgenavond niemand bij u te laten dan uw echtgenoot, uw kinderen, en uw meest vertrouwde kamenier. Hebt gij uw kamenier reeds lang in dienst?"

„Reeds zeven jaar, mijnheer Sullivan!"

„Dat is in de huidige tijdsomstandigheden zeer lang, mevrouw!" hernam Sullivan glimlachend. „Dan kunnen wij het er wel voor houden, dat het meisje volkomen betrouwbaar is, en voorts — de eenige man, die het misschien zou wagen, in een huis vol gasten een Tiara van 20.000 pond te stelen, maakt nooit gebruik van vrouwelijke hulp, dat is nu weer een van *zijn* beginselen! Ik herhaal dus — laat uw man uzelf de Tiara brengen, en begeef u dadelijk van uw kleedvertrek naar de zaal, waar zich uw gasten bevinden."

„Maar wat vreest u dan eigenlijk, mijnheer Sullivan?" vroeg mevrouw Bunbury verschrikt.

„Voor het oogenblik kan ik u daarop niet rechtstreeks antwoorden, mevrouw — ik wensch alleen de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen, en het overige moeten de omstandigheden uitwijzen. Wanneer gij eenmaal met de diadeem in de haren onder uw gasten verschijnt, kan gerust ieder gevaar als geweken worden beschouwd — tot op het tijdstip dat u weder vertrekt, maar ik beloof u, dat ik daarbij persoonlijk aanwezig zal zijn! En nu zult u mij wel toestaan, mevrouw, afscheid te nemen, want ik heb nog verschillende maatregelen te treffen!"

Sullivan maakte zijn diepste buiging en even, later had hij het vertrek weder verlaten.

De bediende, Deerman, wachtte hem bij de deur op, en geleidde hem weder naar de vestibule.

De detective schreed haastig weder naar zijn auto, nam er in plaats, knikte den man toe die er de wacht bij had gehouden, en reed snel weg.

Zoodra hij het huis verlaten had, begaf Bunbury zich naar zijn vrouw, teneinde van haar te vernemen, wat de detective haar op het hart had gedrukt.

Want ofschoon Sullivan zelf volkomen kalm en zeker van zijn zaak scheen te zijn — de zenuwachtigheid van den bankier nam hand over hand toe, en wat de detective hem gezegd had omtrent de mogelijkheid, dat John Raffles ten tooneele zou verschijnen, en zijn slag zou trachten te slaan, droeg er niet toe bij, hem geruster te stellen.

Mevrouw Olivia Bunbury echter stelde hem

eenigszins op zijn gemak door hem woordelijk het korte gesprek mede te deelen, dat zij met Sullivan had gevoerd.

De bankier was nauwelijks weder in zijn kantoor terug, of de particuliere telefoon ging.

Bunbury nam het toestel van den haak, en riep:

„Hallo, met wien?“

„Met Sullivan!“

„Wat verlangt gij, mijnheer Sullivan?“

„Ik zou u willen verzoeken, mij heden en ook morgen niet op te bellen, voor het geval gij mij iets mocht hebben mede te deelen.“

„Waarom niet, als ik vragen mag?“

„Maar mijn waarde heer — de reden ligt voor de hand! Wanneer Raffles werkelijk iets kwaads in den zin heeft, dan is het zijn belang, zich zoo goed mogelijk van alles op de hoogte te stellen, wat er hier voorvalt, en ik durf er alles onder verdedden, dat hij, zooals hij reeds meermalen gedaan heeft, op de een of andere wijze de gesprekken afluistert, welke sommige mijner cliënten telefonisch met mij voeren! Het is dus veel beter als wij volstrekt niet meer met elkander in verbinding treden, voor gij mij morgen ten uwent ziet verschijnen!“

„Gij hebt gelijk, mijnheer Sullivan en ik zal mij aan uw raad houden.“

Hij legde het toestel weder neer, werkte nog een uur door, stond op, schelde, liet zich zijn hoed en jas geven, en zijn auto voorkomen.

De chauffeur was een kleine schrale, nog jonge man, met een intelligent gezicht, en zwart oogen.

Voor hij instapte keek Bunbury hem even aan, en bromde toen voor zich heen:

„Raffles is knap als hij het gezicht van Canny kan namaken! Veel weten wij niet van hem — maar zwarte oogen heeft hij niet, dat is zeker! En klein is hij ook niet, dat staat al even vast!“

En daarop riep hij den chauffeur toe: „Naar Jeffries, Canny!“

Het portier klapte dicht, de prachtige auto stelde zich in beweging, en hield een half uur later stil voor de groote juwelierszaak van Jeffries, aan het Strand.

De bankier werd vol onderscheiding ontvangen door een van de bedienden, die hem naar zijn wensch vroeg.

„Ik zou mijnheer Jeffries even persoonlijk willen spreken!“ gaf Bunbury ten antwoord.

Hij werd aanstonds in een deftig gemeubeld ontvangsalon gelaten, bestemd voor de rijke

klanten, en een oogenblik later trad Jeffries binnen, een oud levendig heertje, nauwelijks vijf voet hoog, en met een perkamentachtig, smal gezicht.

„Ongerust, mijnheer Bunbury?“ vroeg hij na de eerste begroeting.

„Dat is het woord niet, mijnheer Jeffries!“ antwoordde de bankier. „En toch — geheel gerust ben ik ook niet! Ik heb twee uur geleden James Sullivan bij mij gehad, en ofschoon hij het niet met veel woorden te kennen geeft — hij schijnt toch rekening te houden met de mogelijkheid, dat John Raffles zal trachten een goede slag te slaan!“

„Twee uur geleden?“ herhaalde de juwelier langzaam. „Was Sullivan twee uur geleden bij u?“

„Ja, hij kwam mij de toezegging doen, dat hij persoonlijk een wakend oogje zou houden, maar zijn voornaamste doel zal natuurlijk wel zijn zich meester te maken van John Raffles, wanneer die inderdaad de onbeschaamdheid mocht hebben, mijn huis binnen te dringen — al zou ik met den besten wil niet kunnen inzien, hoe dat mogelijk is, daar wij met de uitnodigingen zeer zorgvuldig te werk zijn gegaan.“

Maar Jeffries scheen het laatste in het geheel niet gehoord te hebben, en keek Bunbury strak aan.

Eensklaps trad hij op de deur toe, en drukte op een schelknop, die zeih daar naast bevond.

De eerste winkelbediende trad binnen.

„Hoe laat was het, toen mijnheer Sullivan hier kwam, Hunter?“ zoo wendde de juwelier zich tot den binnentredende.

„Half vijf, mijnheer Jeffries!“ antwoordde de bediende zonder aarzelen.

„Je bent er zeker van?“

„Volkomen zeker! Mijnheer Sullivan keek juist op zijn horloge, en maakte er mij glimlachend een verwijt van, dat onze klok twee minuten achter liep!“

Bunbury had met open mond naar dit gesprek staan luisteren, en riep nu uit, met een stem, alsof hij een prop in de keel had:

„Maar dat is volkomen onmogelijk! Om half vijf, daarop durf ik een eed doen, was Sullivan op mijn kantoor! De man, die bij u is geweest, moet een bedrieger zijn geweest, Jeffries!“

De juwelier schudde langzaam het hoofd en hernam:

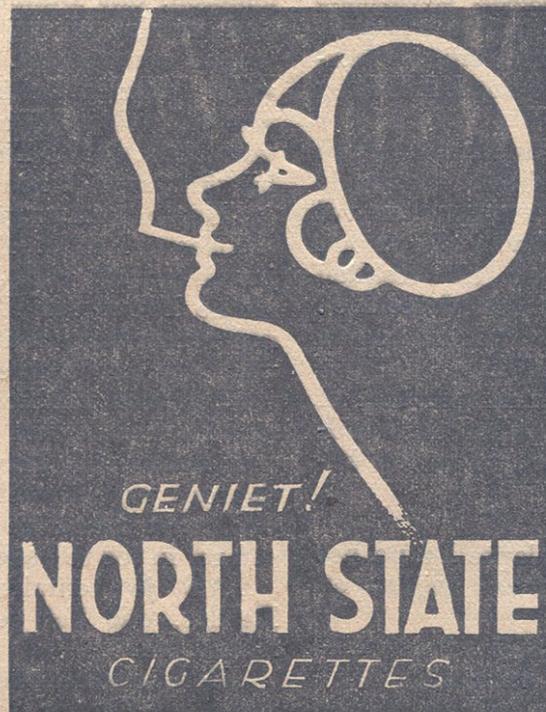
„Dat is volkomen buitengesloten, mijnheer Bunbury! Mijnheer Sullivan en ik gebruiken steeds een bijzonder wachtwoord, alleen aan ons beiden bekend, omdat ik wel eens zijn hulp

moet inroepen, en het voor ons beiden natuurlijk van groot belang is te weten, dat wij den echten Sullivan en den echten Jeffries voor hebben! Bovendien, ik had hem geen tien minuten, voor hij hier verscheen, verzocht, even bij mij te komen, voor een kleinen diefstal door een onzer schoonmaaksters gepleegd, en hij kon volstrekt niet weten, dat ik hem zou

laten halen, want wij zelve ontdekten den diefstal pas omstreeks kwart over vieren!

„Maar dan.... dan....” stotterde de bankier, terwijl hij zich naar het hoofd greep.

„Dan is er maar een enkele mogelijkheid, die overblijft, mijnheer Bunbury — de Sullivan, die u vanmiddag om half vijf bezocht heeft, was de ware niet!”

HOOFDSTUK III.

TOEBEREIDSELEN.

Het was den volgenden avond omstreeks half zeven, en John Raffles zat voor een grooten spiegel in de slaapkamer van het heerenhuis, in Cromwell Street, hetwelk hij onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Hij was bezig zijn gelaat met de grootste zorgvuldigheid te bewerken, en op de kleine tafel voor den spiegel stond een groot aantal potjes en fleschjes, gevuld met zalven en vloeistoffen van verschillende kleur.

Voorts lagen er fijne penseelen, doezelaars en nog enkele andere voorwerpen, welke Raffles noodig had, om zijn gezicht zoodanig te veranderen, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet vermocht te ontdekken.

Op een paar passen afstand van hem vandaan zat Brand in een gemakkelijken stoel, de handen in de zakken en keek zijgend en vol bewondering toe, hoe het gelaat van zijn vriend langzamerhand veranderde, en de trekken verkreeg van James Sullivan, den detective!

Hij bracht de hand naar den zak en haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn.

Maar hij had het etui nog niet geopend of Raffles, die hem in den spiegel gadesloeg, wendde het gelaat naar hem toe, en vroeg op bestraffenden toon:

„Denk jij te rooken?”

Met een haastige beweging klapte Brand het étui weer toe, liet het in zijn zak glijden en mompelde:

„Dat is waar — ik had het bijna vergeten — sigaretten zijn vanavond *taboe* voor mij!”

Hij leunde achterover in zijn stoel, keek weder eenige oogenblikken zijgend toe, en vroeg toen:

„Zeg mij eens, Raffles — was er nu waarlijk geen ander en minder gevaarlijk middel, om de Tiara in handen te krijgen?”

„Wees er zeker van, dat ik naar het minder gevaarlijke middel heb gezocht, mijn waarde!” antwoordde Raffles. „Ik heb het alleen maar niet kunnen vinden! Het toeval wil, dat er geen enkel persoon bij de zaak is betrokken, wiens uiterlijk ik kan aannemen, met uitzondering van Sullivan, die even groot is als ik, alleen wat magerder, dezelfde kleur van oogen heeft,

misschien een weinig donkerder. Maar voor het overige — Bunbury valt al dadelijk buiten beschouwing. Hij heeft koolzwarte oogjes en hij is bijna twee voet kleiner dan ik! Nu is het mij wel eens gelukt, mijn lichaam wat grooter of kleiner te doen schijnen, — maar 'n verschil van twee voet, neen, dat is wat te veel! De chauffeur is een klein tenger man, ook ruim een voet kleiner dan ik, en ook met zwarte oogen. Natuurlijk hoopte en verwachtte ik gisteren, dat Bunbury de Tiara reeds in huis had, en dat hij mij het kleinood op mijn verlangen zou toonen. In dat geval had de zaak reeds gisteren beslist kunnen worden, en het was een teleurstelling voor mij, toen ik moest vernemen, dat de Tiara tot het laatste oogenblik bij zijn juwelier zou blijven!”

„En bestond er geen kans, om daar....”

„Neen, Brand. Die kans bestond niet. De juwelierszaak van Jeffries is bijna zoo veilig als de Tower van Londen, en ik geloof, dat ik nog eerder kans zou zien, mij meester te maken van de kroonjuweelen, die daar bewaard, worden, dan van kostbaarheden, die opgesloten zijn in de safe van onzen vriend Jeffries! Ik zou zeker niet halverwege zijn gekomen, en daarom was ik wel genoodzaakt, mijn veldtochtplan geheel te wijzigen — en er jou ook een rol in toe te bedelen!”

„Als je tenminste maar wilt toegeven, Raffles, dat het een voorname rol is,” riep Brand uit.

„Een voorname rol? Het is de hoofdrol, mijn waarde! Zonder jouw hulp zou ik vreezen, ditmaal weinig te kunnen uitrichten!”

„Wil je ook toestemmen, dat er gevaar aan verbonden is?”

„Groot gevaar! Maar ben je niet met mij eens, dat dit de zaak er des te aantrekkelijker om maakt?”

„Het is maar de vraag, van welk standpunt men het beschouwt!” antwoordde Brand droogjes.

„Men zou het bijvoorbeeld uit een oogpunt van sport kunnen beschouwen, Brand!” hernam Raffles, terwijl hij zijn rechterwenkbrauw koolzwart maakte met behulp van een inkt-

zwarte vloeistof, en ieder haartje afzonderlijk drenkte.

Hij bekeek zich even in den spiegel, was blijikbaar over het resultaat tevreden, en hernam :

„Ik wil overigens niet verzwijgen, dat ook de waarde van de Tiara groot gewicht in de schaal legt ! De diamanten zullen betrekkelijk gemakkelijk te verkoopen zijn, als wij maar eenigen tijd wachten, en wanneer het noodig is, kan ik ze ook wel een kleine verandering doen ondergaan, waardoor ze onherkenbaar worden.”

Raffles had nu zijn linkerwenkbrauw onder handen genomen, en eenige oogenblikken bleef het stil in het vertrek.

Toen wierp Brand een blik op zijn horloge, sprong verschrikt op en riep uit :

„Het is al laat ! Ik zal mij moeten haasten !”

„Je hebt natuurlijk Henderson al op de hoogte gebracht ?”

„Dat spreekt vanzelf ! En hij scheen het geheele geval als een goede grap te beschouwen.”

„Ja, dat is zoo het standpunt van onzen braven reus !” kwam Raffles met een flauwen glimlach om de lippen. „Lijkt het ?”

„Wat ?”

„Het gezicht van Sullivan !”

„Het lijkt als de eene druppel water op den andere, om een vrijwel versleten beeldspraak te gebruiken.”

„Des te beter, dan zijn wij tenminste aan dien kant veilig !”

„Maar ben je nu wel heel zeker, dat de echte Sullivan niet zal verschijnen ?”

„Waarom zou hij ? Hij heeft gezegd, dat hij niet zal komen, en hij is er tot ons geluk niet de man naar, om een eenmaal opgevat plan zonder eenige zichtbare reden te wijzigen !”

„Maar Bunbury kan het wel eens heel vreemd gevonden hebben, dat Sullivan weer op zijn besluit terug kwam !”

„Nee, want hij kent Sullivan niet zoo goed als ik hem ken ! Trouwens als hij er is, zal ik het spoedig genoeg merken ! Ik kan je niet zeggen, hoe ik mij steeds verheug op een gevecht met dien man, met zijn groote schranderheid !”

Raffles stond nu op, deed de witte linnen jas uit, welke hij had aangetrokken, om zijn overhemd te beschermen, wiesch zijn handen in warm water, deed zijn boord en das aan, en stak zich in de rok.

„Het is merkwaardig,” zeide Brand half fluid voor zich heen. „Ik ben blij, dat ik zelf heb toegezien, hoe je je vermomde, anders zou ik er waarachtig zelf aan twijfelen, of ik niet bij

toeval den echten Sullivan voor mij had. Maar nu genoeg gepraat, het wordt nu mijn tijd, om te handelen, en ik ga dadelijk heen.”

„Je kent het consigne, nietwaar ? Wanneer er iets spaak loopt, wanneer er iets geschiedt, waarop je onmogelijk had kunnen rekenen, kortom, bij het minste gevaar, waarschuw je mij op de bekende wijze — dan zullen wij het hazenpad moeten kiezen, en de zaak tot nader order uitstellen !”

„Het is je natuurlijk bekend, dat er detectives zullen zijn ?”

„Ja, dat weet ik. Zij zullen mij echter niet hinderen. Ik ken hen en weet, wie zij zijn en zij zullen, wanneer ik het hun mocht gelasten, op mijn wenken vliegen, dat verzeker ik je ! Zij beschouwen Sullivan als een meerdere — en daarin hebben zij groot gelijk ! — En maak nu, dat je wegkomt — je hebt nog heel wat te doen.”

De beide mannen drukten elkander de hand, en Brand verliet spoedig het vertrek door een zijdeur, die in verbinding stond met zijn eigen slaapkamer.

Hij pakte hier snel een kleine citybag met eenige voorwerpen, die hij haastig uit een klein kastje nam, dat tegen den muur was opgehangen sloot het en verliet het vertrek.

Hij daalde haastig de breede trappen af, bereikte de vestibule, nam daar hoed en overjas van den kapstok en verliet het huis aan de achterzijde.

Er strekte zich een groote tuin achter het huis uit — een bijzonderheid in deze buurt, en Raffles had hem dan ook slechts kunnen doen aanleggen, door langgeleden een paar huizen te koopen, die achter het zijne waren gelegen, en deze te doen afbreken.

Achter in den tuin stond de garage, waarboven zich de woning bevond van James Henderson, trouwen chauffeur van Raffles, die hem in vele van zijn gevaarlijke avonturen terzijde had gestaan.

Brand trad op de garage toe, die met een breede, dubbele deur uitkwam op een stille zijstraat, waar zich bijna nooit iemand vertoonde, en hij had de deur van de woning van den chauffeur nog niet bereikt, of deze trad hem reeds tegemoet, een krachtig gebouwd man met geweldige schouders en een nek als een stier, een trouwhartig gelaat, en vuisten, die wel mokers leken.

„Alles klaar, Henderson ?” vroeg Brand op zachten toon.

„Alles in orde, mijnheer Brand !”

„Denk er nu om — geen geweld, tenzij het

volstrekt onvermijdelijk is!"

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer Brand!"

„Aan het werk dan!"

Beiden gingen de garage binnen aan de tuinzijde.

Bij het licht van een kleine elektrische lamp opende Henderson de groote deuren, en Brand nam achter het stuurwiel plaats van een kleine, zeer snelle auto, om den wagen naar buiten te rijden.

Zoodra dit was geschied, doofde Henderson het licht in de garage, sloot de vleugeldeuren, en nam het stuurwiel van Brand over.

De jonge man, steeds met zijn lederen tasch in de hand, nam nu binnen in den wagen plaats, die zich dadelijk in beweging stelde.

Henderson had blijkbaar reeds zijn instructies want hij bracht de auto snel tot op eenige honderden passen afstand van het huis van den bankier Bunbury, waar hij den wagen op den den hoek van een breede zijstraat deed stilstaan.

Brand stapte uit, boog zich naar Henderson over en fluisterde hem toe:

„Je weet, wat je te doen hebt, Henderson! Je wacht hier eerst een half uur en als ik dan nog niet terug ben, is dit van twee dingen een bewijs: of ik ben reeds geslaagd, of alles is mislukt, en men heeft mij geknipt. In het laatste geval zul je het natuurlijk pas veel later merken, en je weet, dat je volstrekt niets mag doen, tenzij Mylord, die natuurlijk wel zal merken, als het zoover is, je hiertoe verlof geeft! In geval ik moet vluchten, zal ik het gewone sein geven, en je brengt de auto vast op gang, zoodat wij in allerijl kunnen wegrijden. In ieder geval moet je in de buurt blijven, en als alles goed gaat, kan binnen enkele uren de geheele zaak beëindigd zijn. Het is nu zeven uur, om negen uur zorg je, dat je dicht bij de deur staat van het huis van Bunbury, want dan nadert het tijdstip, waarop de comedie op haar einde loopt! Zet je oogen goed open, en kijk wakker uit."

„Ik beloof het u, mijnheer Brand."

Brand knikte den reus nog eens toe, en was 't volgende oogenblik in de zijstraat verdwenen.

Hij had bijna den geheelen middag besteed, om de omgeving zeer nauwkeurig te bestudeeren hij had tal van kostbare inlichtingen weten in te winnen, en hij behoefde dus geen vrees te koesteren dat hij zich zou vergissen.

Hij liep de zijstraat met snelle schreden in en bereikte een smalle steeg, juist toen de duisternis begon te vallen.

Alsof hij daar thuis was ging hij deze steeg in, aan weerszijden waarvan zich oude, bouwvallige huizen verhieven.

De steeg was zeer lang, en ten slotte bevond Brand zich op geen vijftig passen afstand van den tuin, die zich achter het huis van Bunbury uitstrekte.

Nu kwam er een gevaarlijk oogenblik, want hij moest een klein plein oversteken, en daarop den zijmuur bereiken, die hier den tuin van het groote huis afsloot.

Er bevond zich in dezen muur een kleine deur, die slechts zelden gebruikt bleek te worden, en waarvan het slot tamelijk verroest was, maar dien middag had Brand de gelegenheid te baat genomen, een afdruk van het slot te maken, en daarnaar een voortreffelijken sleutel te vervaardigen.

Reeds onder het loopen haalde hij dezen sleutel, goed met vet ingesmeerd, te voorschijn, en het volgende oogenblik stond hij voor de kleine tuindeur.

Gelukkig was het op dit kleine binnenplein zeer stil, want de meeste menschen zaten nog aan tafel, en het plein diende slechts als doorgang voor degenen, die hier woonden.

In een oogwenk had Brand den sleutel in het slot gestoken, dat gelukkig aanstonds werkte, dank zij de rijke hoeveelheid petroleum, welke hij er dienzelfden middag had ingespoten.

Met een licht knarsend geluid sprong het slot open — Brand duwde het deurtje terug, en wipte vlug als een wezel den tuin binnen, waarna hij de deur onmiddellijk weder achter zich sloot.

„Ik geloof, dat nu wel het moeilijkste zaakje achter den rug is!" mompelde de jonge man. „En nu zullen wij ons eens oriënteeren!"

Hij had zich tegen den muur aangedrukt, in de schaduw van de struiken, die aan zijn voet groeiden en richtte zijn blik naar den achtergevel van het huis, waarvan eenige vensters op de tweede verdieping verlicht waren.

„Dat moet de slaapkamer zijn van de vrouw des huizes, zooals Raffles mij heeft uitgelegd, en de beide vensters daarnaast behooren tot haar boudoir. Nu is het maar de vraag, hoe ik daar kom, zonder dat het opvalt — en vooral zonder dat ik mijn hals breek!"

Hij keek nog wat scherper toe en ontwaarde een lang smal balkon, dat ter hoogte van de tweede verdieping over een lengte van omstreeks twintig meter langs den achtergevel liep.

„Als ik mij nu slechts een ladder kon ver-

schaffen, dan had het niet veel te beteekenen!" mompelde Brand voor zich heen. „De vraag is maar, waar ik zulk een voorwerp kan vinden!”

Hij verliet zijn schuilplaats aan den voet van den muur, en sloop behoedzaam verder den tuin in.

Daar bevond zich een loods, die verschillende gereedschappen scheen te bevatten, en onder meer ook een ladder, zooals Brand tot zijn vreugde zag, nadat hij niets anders had behoeven te doen dan de klink van de deur op te lichten, en binnen te gaan.

Maar de ladder zou te kort zijn, dat zag hij op het eerste gezicht!

Hij zou zeker nog niet reiken tot aan den onderkant van het ijzeren balkon.

Brand was er echter de man niet naar, zich zoo spoedig uit het veld te laten slaan.

Hij zocht nog eens goed, en had spoedig een paar stevige stelen van spaden gevonden, en een eind dik touw.

Meer had hij niet noodig.

Hij bevestigde een spadesteel aan ieder van de beide stijlen van de ladder met behulp van het touw, en maakte het voorwerp op deze wijze bijna anderhalve voet langer.

Voorzichtig droeg hij nude ladder naar buiten, en aanvaardde den gevaarlijken tocht naar den achtergevel.

Gevaarlijk, want niemand kon vooruit zeggen, of hij niet bij toeval een van de bedienden den tuin zou betreden, niettegenstaande de duisternis nu ingevallen was.

Het geluk was Brand echter dienstig, en hij kon een inspringend gedeelte van den achtermuur bereiken, waar men hem zeer moeilijk zou kunnen zien van de vensters van het dienvertrek uit.

Hij plaatste de ladder, waarvan hij de uiteinden met wat oude lappen omwikkeld had, tegen den benedenrand van het balkon, aan het uiterste einde daarvan, en bemerkte tot zijn voldoening dat het voorwerp juist lang genoeg was, al moest hij de ladder dan ook vrij steil plaatsen.

Hij overtuigde zich nog eens van de ligging van de vensters, luisterde even opmerkzaam, en klom toen als een kat tegen de ladder op.

Zoodra hij den voet op den rand van het balkon had gezet, greep hij zich met de linker-

hand aan de leuning, en trok met de rechter de ladder naar zich toe.

Hij klom vervolgens over de leuning, en liep zoo zacht als een kat met zijn ladder over het balkon naar de plek, waar hij de verlichte vensters had gezien.

Behoedzaam plaatste hij de ladder tegen den muur.

Het bovineinde van de stijlen kwam juist ter hoogte van het raamkozijn.

„Tot dusver loopt alles mee!” zei Brand in zichzelf. „Als de rest ook zoo gaat zal Raffles niet te klagen hebben!”

Na opnieuw eenigen tijd aandachtig te hebben geluisterd, of hij eenig verdacht gerucht zou hooren, begon Brand zijn onderbroken klautertocht opnieuw en enkele seconden later stak zijn hoofd boven het vensterkozijn uit.

De gordijnen waren dicht geschoven, maar toch niet zoo volkomen, of Brand kon met eenige moeite door de kier in het vertrek zien.

Hij was, waar hij zijn moest — het was het boudoir van mevrouw Olivia Bunbury.

Er brandde licht, maar er was op dit oogenblik niemand in het vertrek te bespeuren.

Brand haalde zijn horloge te voorschijn waarvan cijfers en wijzers met een radiumoplossing bestreken waren, zoodat zij zwakjes glansden in de duisternis, en overtuigde zich, dat het eenige minuten voor achten was.

„Het wordt hoog tijd! Ik moet nu handelen, want over een half uur zullen zij wel komen, om te zien waar de vrouw des huizes blijft, en om haar de Tiara op het hoofd te plaatsen.”

Brand aarzelde niet langer.

Hij haalde eenige fijne instrumenten uit zijn tasch en binnen drie minuten had hij van de buitenzijde af de spagnolet van het raam weten open te draaien.

Hij duwde het voorzichtig open, en kroop als een slang het vertrek binnen, den handkoffer nog altijd bij zich.

Onmiddellijk sloot hij de gordijnen weder, evenals het raam, en liep op zijn teenen naar de deur.

Hij sloot zoowel de deur naar de slaapkamer als die naar de gang met den sleutel af, en slaakte een zucht van verlichting.

Daarop opende hij het valies.....

HOOFDSTUK IV.

DE TIARA.

Tegen half negen begonnen de eerste gasten te komen.

Talrijke auto's reden aan en weder weg, nadat hun bezitters, heeren in het deftige zwart en rijkgekleede dames, fonkelend van juweelen, er uit waren gestapt.

Julia Bunbury, de dochter des huizes, nam de honneurs waar, geholpen door haar broeder Romeo, en door Irwin Bunbury.

Mevrouw Olivia bevond zich op haar kamer, bezig met de laatste hand aan haar toilet te leggen, en zij zou aanstonds wel verschijnen.

Maar toen het kwart voor negen was, liet Julia de kamnier bij zich roepen, en vroeg eenigszins ongeduldig:

„Hoe is het, Mary, is Mama nog niet gereed met haar toilet?”

„Mevrouw is dadelijk klaar, Miss!” antwoordde de kamenier. „Het wachten is nog maar alleen op de Tiara.”

„Die ligt in de brandkast van Papa, hij zal haar aanstonds zelf wel komen brengen. Ga nu verder naar Mama toe, en zeg, dat zij wat voortmaakt — er zijn al heel veel gasten.”

Inderdaad, het begon reeds druk te worden in de groote danszaal, waar, in een soort loge, een orkestje van twaalf man had plaats genomen — want Bunbury was er de man niet naar om de zaken half te doen.

Er ging een onderdrukt gemompel door de zaal, en voor wie goed had toegeluisterd, zou het niet lang een geheim zijn gebleven, dat er hoofdzakelijk gesproken werd over de beroemde Tiara, het prachtstuk, hetwelk de vrouw des huizes vandaag voor de eerste maal zou dragen.

Onder de gasten, die het eerst gekomen waren bevond zich ook Dorrit Barrington, vergezeld door haar neef, eerste luitenant van de lijfgarde, een knappe jonge man, stevig gebouwd, en die haar met veel onderscheiding scheen te behandelen.

Het liep reeds naar negen uur, toen Julia ongeduldig tot haar broeder Romeo, die juist voorbijslenterde, op tamelijk bitsen toon opmerkte:

„Loop jij eens naar boven, Romeo, en zie waar Mama blijft!”

„Waartoe is dat nodig?” vroeg Romeo, uit zijn humeur over dit verzoek.

„Wat een vraag! Natuurlijk omdat de gasten wel eens een tipje van de gastvrouw willen zien! Zeg aan Papa, dat hij dadelijk de Tiara gaat brengen, en laat hij de detectives maar meenemen, men kan nooit weten! En kijk niet als een zieke schelvisch naar Dorrit Barrington, want het helpt je toch geen zier, dat kan zelfs een klein kind wel zien.”

Romeo kreeg een kleur als bloed en liet zijn monocle uit het oog vallen.

Hij greep er zenuwachtig naar, begon het glas driftig op te poetsen met zijn zijden zakdoekje en stotterde:

„Je vergist je, Julia — je moet je vergissen! Ik kijk heelemaal niet naar dat jonge meisje! Zij is niet onaardig..... maar.... hoe zal ik zeggen..”

„Kom, kom, tracht mij nu maar niet op een dwaalspoor te brengen! Denk je, dat ik mijn oogen in mijn zak heb? Je bent smoorlijk verliefd op haar, en als het van jou afhing, zouden jullie morgen aan den dag een verloofd paar zijn! Maar werkelijk, Romeo, je kunt je wel iedere moeite besparen, want ze geeft niet zoveel om je, als bijvoorbeeld om de knop van haar parasol! Ik zeg het niet, om je onaangenaam te zijn....”

„Natuurlijk niet!” viel Romeo haar in de rede, met een poging om sarcastisch te zijn, „je zegt het, om mij genoeg te doen!”

„Ik zeg het, om je een dwaas figuur te besparen, dat is alles! En ga nu gauw naar boven, en zeg aan Mama, dat zij voort moet maken De gasten verlangen allemaal de Tiara te zien.”

Romeo mompelde nog iets in zichzelf, dat niet bepaald vriendelijk klonk, maar hij verwijderde zich toch, en sprong bij twee treden tegelijk de trap op.

Hij stond stil voor het boudoir van zijn moeder, en riep aan de deur:

„Hoe staat het hier, Mama? Weet u, dat het al bij negenen is? Er zijn al veel gasten en men wil de Tiara zien.”

„Mijn hemel, jongen, ik ben al een kwartier

kant en klaar, en ik wacht op je vader!" antwoordde de zenuwachtige stem van mevrouw Olivia. „Stuur hem nu toch bij mij met de Tiara.

„Is u heelemaal gekleed?"

„Wel zeker — al ruim een half uur! Je kunt binnen komen!"

Romeo opende de deur, en stond tegenover zijn moeder.

Mevrouw Bunbury droeg dien avond een prachtig roodzijden toilet, een weinig uitgesneden, met kant afgezet, en zij had zich blijkbaar met de grootste zorg gekleed.

Zelfs haar oogen schitterden meer dan anders door de opwindung, de vreugde over de zegepraal, die zij aanstonds zou behalen.

Romeo draafde zwijgend om haar heen, alsof hij haar van alle kanten wilde monsteren, en liet toen een goedkeurend gebrom hooren.

„Zie ik er goed uit, jongen?" vroeg Mevrouw Bunbury koket.

„Als een bloeiende roos, Mama.

„Foei, stoute jongen, je houdt je oude moeder voor den gek!" zeide mevrouw Bunbury, terwijl zij een lipje zette, en haar zoon met den vinger dreigde. „Zie ik er heusch goed uit?"

„Uitstekend, voor zoover dat bij deze halve duisternis te zien is! Waarom zijn de lichten niet allen aan?"

„Omdat het hinderlijk voor mijn oogen is!

Romeo bleef even zwijgend en als in gedachte staan, terwijl de kamenier hier en daar nog een krulletje wilde verschikken van het kapsel van mevrouw Bunbury, hetgeen deze echter afweerde, en scheen blijkbaar ergens op te wachten.

Toen de kamenier een oogenblik het vertrek verliet, om de slaapkamer binnen te gaan, trad Romeo dicht op zijn moeder toe, en zeide op zachten toon:

„Mama, zoo kan het niet langer!"

„Wat kan niet langer, Romeo?"

„Dat met haar!"

„Met wie?"

„Wel natuurlijk met de kleine Barrington."

„Waarom gaat het niet langer?"

„Mama, wat kunt u zonderlinge vragen doen! hernam de jongen ongeduldig: „u weet toch, dat ik verliefd ben op haar?"

„Ja, dat meen ik te hebben opgemerkt!"

„Opgemerkt? Ik heb het u herhaaldelijk gezegd! Ik heb haar lief, en ik wil haar tot vrouw! Zij is weliswaar van adellijke afkomst, maar ik geloof, dat wij rijker zijn!"

„Maar voor den duivel, ... neem mij niet kwalijk, Romeo, hoe is het mogelijk, dat mij

zooiets ontvalt — ik wilde zeggen, in 's hemels naam, waarom trouw je haar dan niet?"

„Maar, moeder, hoe heb ik het nu met u? Ik verlang immers niets liever! Maar nu heeft die akelige Julia mij weer den heelen avond bedorven!"

„Waarom? Heb je haar met een ander zien flirten?"

Romeo keek zijn moeder met groote oogen aan, en stamelde:

„Wie?"

„Julia natuurlijk!"

Romeo schudde het hoofd en vroeg toen op aarzelanden toon:

„Voelt u zich niet lekker, Mama? U ziet er ook een beetje, hoe zal ik het noemen — een beetje vreemd uit vanavond! Uw oogen schitteren ook zoo koortsachtig — u gevoelt u toch wel?"

„Lekker als kip, jongen! Ik wilde zeggen — ik voel mij volkomen gezond! Maar wat is er dan eigenlijk met Julia? Je moest ook niet zooveel praten, en liever je vader waarschuwen, en hem zeggen, dat ik op de Tiara sta te wachten!"

„Julia plaagde me, moeder, en ze zeide, dat Dorrit Barrington niets om mij gaf!"

„Ah, is dat de kwestie! Nu gaat mij een licht op!" riep mevrouw Olivia uit. „Dat is een ongelukkige zaak voor je, jongen, maar daar moet je je dan maar in schikken!"

„Maar ik wil mij er niet in schikken, moeder!" riep Romeo uit, op een voor hem ongewoon heftigen toon. „Zij moet de mijne worden, hoort u!"

„Mooi zoo! Laat ze dan de jouwe worden, maar ga nu alsjeblieft je vader waarschuwen!"

Romeo verliet mopperend en zeer uit zijn humeur het vertrek.

Hij trof zijn vader aan in de kleine speelzaal, die naast de groote soiréenzaal gelegen was en waar hij zich onderhield met eenige zijner gasten, die reeds aan de speeltafeltejs hadden plaats genomen.

Hij nam zijn vader terzijde en fluisterde hem toe:

„Mama vraagt, waar gij met de Tiara blijft! Zij is al overspannen door het lange wachten! Haast u maar wat! Ma is schor van zenuwen!"

Het schrikbeeld van zijn overspannen echtgenootscheen den bankier tot spoed aan te manen.

Hij verliet tenminste haastig de speelzaal, terwijl hij tot zijn zoon zeide:

„Ga de detectives halen, en zeg, dat zij zich in mijn werkkamer bij mij voegen.”

Haastig liep hij verder, en begaf zich naar zijn particulier werkvertrek, dat hij slechts zelden gebruikte, daar hij al zijn cliënten op zijn kantoor ontving, en wachtte daar de komst af van de drie particuliere detectives, die hij in dienst had genomen, en die een oogenblik later ten tooneele verschenen.

Romeo was met hen medegekomen, en alle vier keken zwijgend toe, hoe de bankier plechtig, als een hoogepriester, zijn brandkast opende, van de bovenste plank een ijzeren kistje nam, dit eveneens ontsloot, na het op zijn schrijftafel te hebben geplaatst en er de beroemde Tiara van grootvorst Michaelowitch uitnam.

Het was inderdaad een prachtig stuk, en de diamanten schitterden in alle kleuren van den regenboog, toen de bankier het kleinood met een trotsch gebaar ophief.

Hij deed het kostbare juweel in een gereedstaand kistje van palissander hout, en wendde zich tot de detectives en zijn zoon met de woorden:

„Ik ben gereed!”

Allen verlieten het vertrek, nadat de bankier de brandkast weder gesloten had, en begaven zich naar het boudoir van mevrouw Olivia, die haar echtgenoot vol ongeduld scheen te wachten.

Zij was alleen en trommelde zenuwachtig met de zwaarberingde vingers op het marmeren blad van een fraaie kaptafel.

„Mijn hemel, Irwin, waar blijf je toch?” riep zij uit, zoodra zij haar echtgenoot zag binnentreden. „Begrijp je niet, dat ik heelemaal overstuur ben van de zenuwen?”

„Dat is aan je gezicht wel te zien, vrouwtje!” zeide de bankier met een zuurzoet glimlachje. „Maar nu ben ik er, en nu is alles toch weer goed, nietwaar? Roep je kamenier, dan zal zij je de Tiara opzetten. Waarom is 't hier zoo donker?”

„Dat kan ik zelf wel en het is hier donker omdat mijn oogen pijn doen!” antwoordde mevrouw Olivia op snibbigen toon.

Romeo had intusschen midden in het vertrek gestaan, met zijn spitse kin omhoog geheven, terwijl hij de lucht door zijn neus scheen in te

ademen.

„Wat maak jij daar voor fratsen, Romeo?” vroeg zijn moeder op scherpen toon, terwijl zij het palissanderhouten kistje uit de handen van haar man aannam.

„Ik maak geen fratsen, Mama — ik snuffel!”

„Waarom snuffel je?”

„Omdat ik sigarettenrook meen te ruiken! U zult toch Mary niet veroorloven, om hier stilletjes sigaretten te dampen!”

„Als zij het durft wagen, vliegt zij de laan uit... ik wil zeggen, dan zend ik haar onmiddellijk weg!” riep mevrouw Olivia toornig uit. „Maar ik ruik niets — dat komt misschien, omdat ik zoo verkouden ben als een snip!”

„Dat is aan je stem te hooren, lieve!” merkte de bankier zoetsappig op.

„Nietwaar? Ik heb een geluid als een schorre bootsman — een zoogenaamde grogstem!” bevestigde mevrouw Olivia.

Zij had onder het spreken het kistje geopend, nam er de Tiara uit, hield haar in de hoogte, en riep vol geestdrift:

„Toch een mooi ding, Irwin! Daar kunnen die Barringtons toch niet aan ruiken!”

Zij ging voor den spiegel staan, plaatste zichzelf de Tiara op het kapsel, maakte haar stevig vast, verschikte hier en daar nog een krulletje, en zeide toen tot haar man:

„Nu ben ik tot je dienst, Irwin!”

„Het werd tijd, Mama!” zeide Romeo op knorrig toon. „De gasten zijn aardig ongeduldig!”

Met de detectives als het ware op de hielen daalde de kleine stoet de trap weder af, en een oogenblik later deed mevrouw Olivia Bunbury haar intrede in de zaal, waar de gasten bijeen waren, en waar reeds lustig gedanst werd.

Haar verschijning echter scheen verlamdend te werken op ieders beenspieren, want midden in de Foxtrott stonden alle gasten stil, en wendden hunne blikken naar het schitterende kleinood, dat prijkte in de grijze lokken van Mevrouw Olivia Bunbury.

De bankiersvrouw genoot zichtbaar van haar zegepraal, en schreed met trotsche stappen de zaal in, terwijl aan alle kanten onderdrukte kreten van bewondering — en afgunst weerklonken.

HOOFDSTUK V.

EEN ONAANGENAME ONTDEKKING.

Het was nog geen acht uur, toen Raffles, voortreffelijk vermomd als James Sullivan zijn opwachting bij Irwin Bunbury kwam maken.

En zoo bedrieglijk had hij zijn uiterlijk weten na te maken, zoo volkomen gelijkkluidend klonk de stem, zoo absoluut eender Varen zijn bewegingen, dat de bankier in een hopeloze verwarring geraakte, en de eerste oogenblikken volstrekt niet wist, wat hij doen moest.

Maar daar viel hem bijtijds in, dat de ware Sullivan hem dienzelfden middag op zijn eigen kantoor de helft van een penning had gegeven, waaraan hij hem naderhand zou herkennen, daar hij de andere helft zou bewaren, en hij ging zich aanstonds overtuigen bij den detective zelf, die zich reeds in huis bevond, dat de man, die daarboven in zijn particuliere werkkamer zat, iedereen kon zijn, maar zeker niet James Sullivan.

Tamelijk ontdaan, maar terwijl hij trachtte zichzelf zoo goed mogelijk meester te blijven, had de bankier zich weder naar zijn werkkamer begeven, waar Raffles ongeduldig was blijven wachten, vast overtuigd, dat zijn vermomming zoo voortreffelijk was, dat de bankier onmogelijk het bedrog zou kunnen opmerken.

„Mijnheer Bunbury,” zoo begon Raffles, „ik heb mij veroorloofd, wel wat vroeg ten uwent te verschijnen, omdat ik gaarne de geheele inrichting van het huis nog eens zou nagaan, want er is voor den detective niets zoo onmisbaar als oriënteringsvermogen en een goed begrip van de plek, waar hij zijn werkzaamheden gaat verrichten. Menige dief is reeds kunnen ontsnappen, omdat hij goed op de hoogte was van de plaatselijke gesteldheid, terwijl die een mysterie was voor den man, die hem achtervolgde.”

„Ik laat u volkomen vrijheid om te doen, wat u goed acht, mijnheer Sullivan!” zeide Bunbury terwijl hij zijn stem zoo natuurlijk mogelijk trachtte te doen klinken, hetgeen niet zoo heel gemakkelijk ging, daar hij zich nog altijd niet kon wennen aan het denkbeeld, dat hij gezeten was tegenover een man, van wien Sullivan hem zelf zooeven had gezegd, dat hij zoo goed als zeker niemand anders kon zijn dan John Raffles

in eigen persoon.

Geen enkel avonturier zou het durven wagen, op deze wijze in een andersmans huis binnen te treden en ook zouden er maar heel weinigen zijn als juist de Groote Onbekende, die in staat waren het uiterlijk van Sullivan zóo bedrieglijk na te bootsen, dat zelfs zijn beste vrienden er in zouden loopen.

„Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of gij de Tiara reeds in huis hebt?”

„Ik heb haar zooeven bij Jeffries gehaald en daarbij de voorzorgen genomen, welke ik u gisteren reeds heb medegedeeld!”

„Goed zoo! Het juweel bevindt zich thans zeker in uw brandkast?” vroeg Raffles met een schuinschen blik in de richting van het groot meubel, dat tegen een der zijwanden van het vertrek geplaatst was.

„Zoo is het, mijnheer Sullivan!”

„Zou ik het niet eens kunnen zien?”

„Acht gij dat volstrekt noodzakelijk?”

„Noodzakelijk is het niet, maar het is toch altijd beter, als men de voorwerpen goed kent, die men moet bewaken!”

„O, maar ik weet zeker, dat een man als u met een goede fotografie kunt volstaan!” hernam Bunbury.

Hij was opgestaan en liep haastig naar zijn bureau.

Hij trok een lade open, nam er een foto uit, op carton geplakt, en stak die Raffles toe.

Deze had den bankier met een eigenaardigen glans in zijn staalgrijze oogen gevolgd en thans liet hij, na een vluchtigen blik op de afbeelding te hebben geworpen, zijn oogen door het vertrek dwalen, waarbij zij telkens gedurende eenigen tijd op de beide deuren gevestigd bleven.

Hij had de lippen samengeknepen en zijn wenkbrauwen waren een weinig gefronst.

Hij wierp de foto weder op de schrijftafel en zeide kortaf:

„Het is wel niet zoo goed als het origineel, maar het is toch voldoende! En nu zullen wij eens, vóór de stroom der gasten begint, een kleinen tocht door uw huis maken! Ik wil u echter volstrekt niet ophouden, daar gij waarschijnlijk andere dingen te doen hebt en het is

mij voldoende als gij een van de bedienden zendt, die mij den weg kan wijzen."

"Ik zal Deerman bij u sturen, mijnheer Sullivan!" hernam Bunbury haastig. "Het is zoo — ik heb het tamelijk druk — ik moet nog veel werken voor onze gasten komen!"

"Laat ik u volstrekt niet ophouden, mijnheer Bunbury! Een bediende, of anders mijnheer uw zoon, die waarschijnlijk ook wel iets voor de goede zaak over heeft, is ruimschoots voldoende!"

"Mijn zoon heeft het ook heel druk, mijnheer Sullivan — al is het dan niet bepaald met zaken. Die laat hij liever aan zijn vader over!"

"Terwijl hij er de vruchten van plukt! Het is een standpunt als ieder ander!" merkte Raffles droogjes op.

Bunbury had reeds op den electrischen schelknop op zijn bureau gedrukt en eenoogenblik later trad Deerman het vertrek binnen.

"Geleid mijnheer Sullivan het geheele huis door, Deerman," gelastte Bunbury hem. "Hij wenscht alle kamers te zien! Nietwaar, mijnheer Sullivan? Ik heb u toch goed begrepen?" zoo wendde hij zich tot Raffles, die eveneens was opgestaan.

"Alle kamers is een weinig overdreven," gaf Raffles ten antwoord, "maar ik wil wel de voornaamste vertrekken zien — die van uw zoon, van mejuffrouw uw dochter, van mevrouw en van u zelf, en vooral hun onderlinge ligging!"

"Doe wat mijnheer Sullivan verzoekt, Deerman!" hernam de bankier. "Ik zal u aanstonds wel terug zien, mijnheer Sullivan?"

"Dat kan ik u niet vast beloven, mijnheer Bunbury! Ik zal mij wat op den achtergrond moeten houden, zooals gijzelf wel kunt begrijpen, want als mijn man hier inderdaad vanavond verschijnt, dan zal hij er zich, zoodra hij mij ziet, wel voor wachten, zijn slag te slaan."

Raffles had dit laatste met zooveel overtuiging gezegd, dat Bunbury ondanks zichzelf alweder begon te twijfelen, of hij niet den waren Sullivan voor zich had en toch wist hij heel goed, dat dit volkomen onmogelijk was.

Raffles klemde zijn monocle in het oog en volgde Deerman op den voet.

En niet zoodra hadden beiden het vertrek verlaten, of de bankier drukte op een andere schel, waarop de butler Brace verscheen.

"Vraag of Slumberland, de voor vanavond gehuurde bediende, onmiddellijk bij mij wil komen!"

Brace keek vreemd op, maar hij dacht er niet aan een opmerking te maken en ging heen, om den man te halen.

Een oogenblik later trad een man, in rok, met witte kousen en lage lakschoenen aan, het vertrek binnen.

Hij had een eenigszins door de pokken geschonden gelaat en rosblond haar.

Zoodra hij binnen was, sloot hij zorgvuldig de deur, nam een klein voorwerp uit den zak en overhandigde dit zwijgend aan den bankier.

Deze verrichtte dezelfde beweging en pastte nu de twee ongelijk afgebroken helften van een pennystuk tegen elkander.

Toen zeide hij:

"Het is in orde, mijnheer Sullivan. Wel, wat zegt ge wel van deze brutaliteit?"

"Ik zeg er van, mijnheer Bunbury, dat zij brutaal is!" antwoordde de detective. "Het is juist een stuk voor Raffles! En ik zegen nu het toeval, dat mij juist gisteren omstreeks half vijf in den juwelierswinkel van Jeffries bracht! Raffles is een sluwe vogel, maar tegen het toeval is hij natuurlijk niet opgewassen, evenmin als iemand anders! Wanneer die kleine diefstal bij Jeffries niet gepleegd was, dan zou de juwelier mij zeker niet hebben laten roepen, het bedrog ware niet ontdekt, en Raffles zou hier nu kunnen optreden, zonder dat iemand iets verdachts zou hebben bemerkt!"

"Ik zeker niet, mijnheer!" riep de bankier uit. "Ik verzeker u, dat die bedrieger, wie hij dan ook zijn mag, zoozeer op u gelijkt, zooals gij in u het werkelijk leven vertoont, dat gij zelf u er in zoudt vergissen."

"Dat verwondert mij niets, mijnheer Bunbury! Ik geloof te mogen zeggen, dat ik het in de kunst der vermomming vrij ver heb gebracht — maar ik wil er geen geheim van maken, dat het nog maar een onhandig beginnerswerk is, vergeleken bij mijn tegenstander! Wat hij met schijnbaar eenvoudige middelen weet te bereiken, grenst aan het ongelooflijke! En mag ik nu weten, waarom gij mij hebt laten roepen?"

"Dat zal ik u zeggen! Raffles heeft verlof gevraagd, om het geheele huis te mogen zien en teneinde hem niet achterdochtig te maken, heb ik wel moeten toegeven!"

"Dat is zoo — gij had moeilijk anders kunnen handelen, zonder zijn argwaan gaande te maken! De Tiara ligt nog in de brandkast?"

"Ja!"

"Als ik u een raad mag geven, dan zou ik er mij eens van overtuigen. In een vertrek waar Raffles geweest is, bevinden zich na zijn heengaan meestal heel weinig diamanten!"

Bunbury was zenuwachtig uit zijn stoel opgesprongen, greep zijn sleutelbos, verzette het

letterslot en trok de deur van de zware kast naar zich toe. Hij nam het ijzeren kistje, dat op de bovenste plank stond, opende het en slaakte een zucht van verlichting.

„Gij hebt mij werkelijk aan het schrikken gemaakt, mijnheer Sullivan!” fluisterde hij, terwijl hij zijn hand over zijn bezweet voorhoofd streek.

Sullivan was naderbij gekomen en zeide nu :

„Ik zie, dat alles nog in orde is. Sluit het juweel maar weg, mijnheer Bunbury, vergeet vooral niet, het letterslot weder te verzetten, en plaats om te beginnen de drie detectives, die gij besteld hebt, tot nader order voor de deur van uw kamer op wacht, tenminste, wanneer zij er reeds zijn!”

„Welzeker, zij zijn in mijn auto met mij meegereden, van den winkel van Jeffries af!”

„Dan valt er voorloopig niets meer te doen, mijnheer Bunbury, dan rustig af te wachten! Ik zal intusschen eens zien, of ik Raffles onderweg op kan vangen en zijn gangen na gaan.”

„En als gij hem ziet — wat doet gij dan?”

„Ik zal natuurlijk beginnen, met hem te arresteeren! Dat is te zeggen — ik zal er al mijn best toe doen! Ik hoop, dat de particuliere detectives in uw dienst van wapens voorzien zijn?”

„Zij hebben hun revolvers en gummiknuppels!”

„Zooveel te beter! Ik zal hun hulp inroepen, zoodra dit noodig mocht zijn, en ik wil mijn uiterste best doen, zoo weinig mogelijk opzien te baren! Op een bevel tot inhechtenisneming behoeft ik niet te wachten, want het geldt hier in de eerste plaats een geval van heel gewone insluiping, onder aangenomen naam, en onder valsche voorgevens!”

„Ik zou het zeer apprecieeren, mijnheer Sullivan wann'er alles zonder opzien te baren kon geschieden!” riep Bunbury zenuwachtig uit. „Een beetje reclame mag ik wel — maar alle overdrijving schaadt! Dat er wat over de Tiara van mijn vrouw gesproken wordt, is niet meer dan billijk, maar zulk een eigenaardige openbaarheid verlang ik niet — een openbaarheid, waarin Raffles een belangrijke rol zou vervullen!”

„Laat alles maar aan mij over, mijnheer Bunbury, en ik hoop in staat te zijn, Raffles in een afgelegene hoekje te overvallen, na hem daar onder een of ander voorwensel te hebben heengelokt en hem dan onschadelijk te maken, en nu zal ik maar aan mijn werkzaamheden beginnen — de eerste gasten komen reeds!”

Terwijl dit gesprek plaats vond, volgde Raffles Deerman op de hielen.

Bij iedere zijgang wierp hij snel een blik terzijde en dan ging zijn hand naar zijn revolver.

Raffles was een bijzonder geoefend menschenkenner, met een uiterst scherpen blik en hij had eenige malen op het gelaat van den bankier een zenuwachtige trekking meenen te zien, die hem weinig goeds voorspelde.

Hij brak er zich het hoofd over, waarom de bankier geweigerd had, al was het dan in beleefden vorm, om aan hem, dien hij toch voor Sullivan moest aanzien, de diamanten Tiara te toonen.

Dit getuigde in ieder geval van een zeker wantrouwen — en dat was ongetwijfeld misplaatst tegenover een man als Sullivan!

Zou Bunbury hem wantrouwen?

Als hij zich in den spiegel bekeek, dan moest hij daarop met een volmondig neen antwoorden.

Zijn uiterlijk kon hem onmogelijk verraden.

En hij had ook zijn maatregelen goed genomen — Bunbury zou zonder eenigen twijfel zijn raadgeving hebben opgevolgd, om zich niet meer met hem in verbinding te stellen, nadat hij een dag te voren het gesprek in het kantoor met hem had gehad.

En toch — hij gevoelde instinctief, dat de bankier tegenover hem niet meer zoo openhartig optrad als den vorigen dag.

Zou er dus toch iets gebeurd zijn, waardoor Bunbury het bedrog ontdekt had?

Raffles kon zich zelf hierop geen antwoord geven, maar hij nam zich vast voor, een oogje in het zeil te houden en niet blindelings in de fuik te loopen.

Hij liet zich door Deerman de meeste vertrekken aanwijzen en prentte zich de ligging van de verschillende gangen goed in het hoofd.

In een leeg en donker vertrek op de tweede verdieping trad hij op het raam toe, sloeg het gordijn terzijde, wierp een haastigen blik in de duisternis van den tuin en bromde voor zich heen :

„Dat is tenminste al in orde — ik zie daar de ladder op het balkon staan — Brand is al binnen naar het schijnt!”

De tocht door de kamers werd voortgezet, en tenslotte bereikten de bediende en Raffles de groote feestzaal.

Er waren reeds eenige gasten gepasseerd, die den beroemden detective schenen te herkennen en op zachten toon eenige woorden met elkander wisselden, terwijl zij schuine blikken naar hem wierpen.

Een kwartier later kon men zeggen, dat de soirée in vollen gang was.

Er werd reeds druk gedanst en het orkest had al menige Foxtrott, Tango en Rumba moeten spelen, en werd kaart gespeeld, en er werd ook met veel animo kwaad gesproken.

Raffles had den bediende tenslotte zijn congé gegeven, daar hij nu de geheele inrichting van het huis zoo vast in zijn hoofd had, alsof hij zelf er maandenlang had gewoond, en hij stelde zich nu verdekt op in de kleine buffetzaal, die aan de danszaal grensde en er van gescheiden was door drie doorgangen, welke met zware portières konden worden afgesloten.

De bedienden gingen rond met ververschingen en één van hen trok aanstonds de aandacht van Raffles — het was een man met rosblond haar en een weinig pokdalig.

Hij behoorde niet tot de bedienden van het

huis, dat had Raffles aanstonds gezien.

Hij trad de danszaal binnen en wist het zoo aan te leggen, dat hij vlak in de buurt van den bediende kwam, die zoozeer zijn nieuwsgierigheid had gaande gemaakt.

Terwijl de man met het rosblonde haar met een eenigszins pijnlijk gezicht zijn met glazen beladen blad boven de hoofden der dansenden balanceerde, kon Raffles hem tot op een voet afstand naderen, zonder door hem te worden gezien.

En na ongeveer vijf minuten van grondige studie mompelde Raffles voor zich heen:

„Het is lastig, als men zelf gitzwart haar heeft, dit te verbergen onder een pruik van een geheel andere kleur! Sullivan — het wordt tijd, dat je eens naar een anderen pruikenmaker omziet!”

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VI.

LIEFDE EN JUWELEN.

Van het oogenblik, dat Raffles zekerheid had, dat de gewaande bediende niemand anders kon zijn dan Sullivan, gevoelde hij zich aanstonds veel kalmer.

De dreigende nabijheid van het gevaar boezemde hem veel minder ongerustheid in, dan de onzekerheid, of zijn plannen voorzien waren of niet!

Hij wist nu wel zeker, dat dit laatste het geval moest zijn, tenminste voor een gedeelte, en dat een toeval den bankier op de hoogte had gesteld, dat hij den vorigen dag niet met Sullivan, maar met een stoutmoedigen bedrieger te doen had gehad.

Natuurlijk had Bunbury zich toen gehaast, den waren Sullivan op de hoogte te stellen, en die liep hier thans rond in de gedaante van een hulpbediende, natuurlijk met geen ander doel, dan om zijn dubbelganger te vangen, zoodra hij het oogenblik daartoe gunstig zou achten.

Raffles was een man, die groote voorzichtigheid paarde aan een stoutmoedigheid, die geen grenzen kende — en in dit geval begreep hij, dat voorzichtigheid voor hem veel meer waard was dan moed!

Want het zou zijn tegenstander maar een enkel woord behoeven te kosten om aanstonds alle gasten tegen hem in het harnas te jagen, en het zou Sullivan betrekkelijk gemakkelijk vallen zich met hun hulp en die van de drie particuliere detectives van hem meester te maken.

En zoo retireerde Raffles behoedzaam, totdat hij op veiligen afstand was gekomen van den waren Sullivan, die volstrekt niet gemerkt had, dat zijn vijand hem zoo dicht genaderd was.

Zonder zich in het minst te haasten, verliet Raffles de danszaal en kwam in een van de aangrenzende vertrekken, waarvan de ramen op den tuin uitzagen en waar het heerlijk koel was.

Er stonden niets dan eenige waalerpalmen, en gemakkelijke stalen stoelen, ten dienste van de dansers, die voor korten tijd van de vermoeienissen kwamen uitrusten.

Hij was de zaal nauwelijks voor de helft

overgestoken, of zijn aandacht werd getrokken door het geluid van stemmen.

Zij schenen te behooren aan personen, die het niet geheel en al met elkander eens waren.

En ondanks zichzelf hoorde Raffles het volgende:

„Ik begrijp werkelijk niet, Romeo, dat je ondanks mijn afwijzingen mij nog altijd blijft lastig vallen!”

„Maar dat doe ik, omdat ik je liefheb, Dorrit!, luidde het antwoord, dat op wanhopigen toon gegeven werd en wel zoo luid, dat Raffles aanstonds den spreker herkende — het was de zoon van Bunbury, en nu hij wat nauwkeuriger toekeek, zag hij ook het glanzend gepomadeerde hoofd boven een reusachtigen waaierpalm uitsteken.

De dame, met wie hij sprak, kon dus niemand anders zijn dan de dochter van Sir Barrington.

„Het schijnt hem nog altijd niet te gelukken,” bromde Raffles voor zich heen.

Maar reeds had het jonge meisje opnieuw het woord genomen:

„Kort en goed, Romeo, ik wil er niet meer van hooren! En wij zullen bepaald kwade vrienden worden, als je me niet op staanden voet belooft, dat je me met rust zal laten! Ik heb je een aardigen jongen gevonden om mee te tennissen en zoo eens schaatsen te rijden, maar dat geeft je niet het recht, daar gevolgtrekkingen uit te maken!”

„Je wijst me dus af? Heb je dan een ander lief?”

„Ik verbied u, mij die vraag te stellen, mijnheer Bunbury! Het gaat u volstrekt niet aan! U is toch mijn toeziende voogd niet?”

„Was ik dat maar! Dan zou ik je onmiddellijk dwingen, met mij te trouwen!” jammerde de beklagenswaardige Romeo. „Ik kan je zoo niet laten gaan, Dorrit! Geef mij tenminste een kus!”

„Ik gelcof waarlijk, dat het u in het hoofd is geslagen!” riep Dorrit verschrikt uit. „Zoudt u het werkelijk durven wagen.... Geen stap nader of ik vergeet, dat ik in het huis van uw vader ben!”

„Dorrit, je moet mij een kus geven! Wij zijn hier alleen — men kan ons niet zien vanuit de

danszaal. Ik heb je nog nooit zoo bekoorlijk gezien — ik....”

„Een sigaret, mijnheer Bunbury?” klonk eensklaps een stem achter hem en tegelijkertijd verschenen er, dwars door den waaierpalm heen, een zwarte mouw en een hand, die een geopenden sigarettenkoker vasthield, terwijl boven de palm het beminnelijk grijnzende gelaat van James Sullivan zich vertoonde, wiens oogen den ongelukkigen Romeo spottend aanstaarden.

Dorrit nam de zaak dadelijk van den vermakelijken kant op, smoorde een proestlachje en maakte zich uit de voeten.

Romeo was echter bleek van woede en beet Raffles toe:

„Waar bemoeit gij u mee, mijnheer? Wie geeft u het recht, hier binnen te dringen?”

„Wel, dat recht geef ik mij zelf, jongmensch!” antwoordde Raffles bedaard. „Geen sigaret dus? Gij weet niet, wat gij van de hand wijst! Nu, dan sluit ik mijn étui weder en ik steek het bij mij!”

Nog terwijl Raffles sprak, was Romeo verschrikt achteruit geweken, want het viel hem daar juist in, wat zijn vader hem zooeven had medegedeeld aangaande de ware persoonlijkheid van den gewaanden Sullivan.

Hij stond tegenover den stoutmoedigen avonturier, die reeds zoo lang werd gezocht, op wiens aanhouding altijd een premie van 1000 pond sterling stond, en die hier was gekomen, om de juweelen van zijn moeder te stelen!

Maar reeds een seconde later ging het hem door het hoofd, dat hij dadelijk tot held zou worden uitgeroepen, wanneer hij er in mocht slagen, dezen gevaarlijken boosdoener onschadelijk te maken!

Welk een zegepraal, en hoe zou hij boven allen uitblinken, ook boven dien ellendigen neef van Dorrit, wien zij thans de voorkeur scheen te geven!

Het kon niet betwijfeld worden, de mooie en rijke Dorrit zou zich wel aanstonds in zijn armen werpen, wanneer het hem gegeven mocht zijn, den gevreesden avonturier eigenhandig te vatten!

Hij had altijd bekend gestaan als een jongmensch, dat goed met de revolver en de floret kon omgaan, en hij zou dien Raffles wel klein krijgen.

Maar — het moest met list gedaan worden, dat begreep hij wel.

Raffles was op dit oogenblik nog op niets

verdacht, hij wist volstrekt niet, dat men hem wantrouwde, hij zou hem zeker aanstonds willen volgen naar zijn eigen kamer, daar zou hij hem opsluiten, of nog beter — hij zou hem den loop van een revolver op den slaap zetten en hij zou hem geboeid en wel in handen van den echten Sullivan overleveren.

Zijn waterige blauwe oogen kregen zelfs wat glans, toen hij de mogelijkheid van dit heldenfeit overdacht.

En daarop zei hij op zoetsappigen toon:

„Het was zoo kwaad niet gemeend, mijnheer Sullivan! Willen wij weer goede vrienden zijn? Kom, ga met mij naar mijn kamer, dan nemen wij een whisky-soda en drinken het af!”

Raffles kon een spottend glimlachje slechts met groote moeite weerhouden, want hij had wel begrepen, wat er in het hoofd van den langen zoon des huizes moest omgaan.

En daarom antwoordde hij ook kalm:

„Whisky-soda is voor een detective heel slecht, mijnheer Romeo!”

„Neem dan wat anders! Drink een glas ale, een groeje van rum, een glas spuitwater — het doet er niet toe!”

„Neen, geen drank, mijnheer Romeo! Een detective moet nooit veel vloeistof in zijn lichaam hebben — dat belemmert hem in zijn bewegingen!”

„Rook dan een van mijn sigaretten — ze zijn goed!”

„Ik rook alleen mijn eigen sigaretten, mijnheer Romeo!”

„Een sigaar dan?”

„Van sigaren krijg ik hoofdpijn!”

„Kom dan alleen wat met mij praten!” riep Romeo uit, wanhopig bij het denkbeeld, dat de buit hem zou ontgaan.

„Daarin heb ik op het oogenblik niet veellust, neem mij niet kwalijk, dat ik het openhartig zeg! En ik wil er nog iets bijzeggen, en dat is dit! Ik zou u raden, Miss Dorrit voortaan met rust te laten — gij zietwel dat uwe bemoeiingen in slechte aarde vallen en dat het lieve kind niets van u weten wil!”

„Mijnheer, wat vermeet gij u?” riep Romeo toornig uit en opnieuw dreigde zijn woede het te zullen winnen van zijn begeerte, om Raffles onschadelijk te maken. „Met wiens zaken bemoeit gij u?”

„Met die van een jongmensch, dat klaarblijkelijk geen last heeft van bescheidenheid en ook geen gevoel van eigenwaarde bezit! En ik geef u als gentleman den raad — ruim het

veld voor anderen, die het meisje meer verdienen dan gij!"

Met een enkele beweging van zijn arm schoof Raffles den schuimbekkenden Romeo eenvoudig terzij en het volgend oogenblik had hij het vertrek verlaten.

Hij verloor geen tijd, maar snelde de gang teneinde, die hij voor zich zeg, klom haastig de trappen op tot aan de volgende verdieping en ging daar een klein kamertje binnen, waarvan de deur openstond en waar hij, zoodra hij binnenshuis was, een goed gesloten valies, dat eenige vermommingen bevatte, had neergezet.

Hij overtuigde zich eerst, dat niemand aan de sluiting was geweest, opende toen het valies, na de deur te hebben gesloten en licht te hebben gemaakt en begon zich haastig te verkleeden.

Het uiterlijk van Sullivan kon hem thans toch niet meer helpen en het zou hem slechts in gevaar kunnen brengen.

Geen twintig minuten later had hij de trekken aangenomen van een eerwaardig grijsaard, met lange, krullende lokken, zilverwit, en even witte baard.

Hij opende nu de deur voorzichtig op een kier, na de lichten weder te hebben uitgedraaid, overtuigde zich, dat er zich niemand in de nabijheid bevond en daalde toen de trap weder af.

Daar hij wist, dat het in de feestzaal reeds zeer druk zou zijn, zou hij, daarvan was hij overtuigd, zich gemakkelijk onder de gasten kunnen mengen, zonder opzien te baren, tenminste gedurende het eerste half uur, en een kwartier was voor een man als Raffles voldoende.

Hij begreep echter, dat hij niet zonder gevaar zou kunnen trachten, het huis op dit oogenblik te verlaten, want waarschijnlijk had Sullivan, die toch reeds van alles op de hoogte was — behalve dan van de hoofdzaak overwoog Raffles glimlachend bij zich zelf — reeds nu zijn maatregelen genomen om alle uitgangen goed in het oog te laten houden, en zijn mannetjes zouden niemand laten passeeren, dien zij niet zeer goed kenden.

Nu was daar nog de ladder, die Brand gebruikt had, en die ook dienstig kon zijn aan zijn eigen ontvluchting maar Raffles dacht er nu nog niet aan, op deze wijze het huis te verlaten! Hij had nog den tijd, en eerst wilde hij eens afwachten, hoe de zaak met Brand zou afloopen, en hoe deze wel zijn rol zou vervullen.

Op de verdieping gekomen, waar zich de feestzaal bevond, hield Raffles even stil, ten-

einde aandachtig om zich heen te zien.

Het gedruisch van de vele schuivende voeten der dansenden drong tot hem door, vermengd met de tonen van het orkestje, maar hij zag niemand dan nu en dan een paar bedienden, die snel door de gang liepen, sommigen met een blad ververschingen in de hand.

Na zich te hebben overtuigd, dat alles veilig was, daalde Raffles ook de laatste treden van de trap af, en bereikte de feestzaal.

En hij kwam er juist, toen, door een andere deur, Mevrouw Olivia Bunbury haar intrede deed, de grijze lokken gedekt door de diamanten Tiara.

Een glimlach van voldoening deed even zijn lippen krullen — en toen was hij weder de eerwaardige grijsaard met het krullende witte haar, een weinig gebogen en de handen op den rug gevouwen.

Raffles volgde de oude dame met de oogen terwijl zij vriendelijk naar alle kanten neeg, trotsch als een koningin, die de hulde van haar onderdanen in ontvangst neemt.

In haar onmiddellijke nabijheid zag Raffles aanstonds eenige personen opduiken, die zelfs een leek wel onmiddellijk had moeten herkennen als particuliere detectives, al ware het slechts aan hun verkeerd zittende rokken en slecht gestrikte dassen, in welke kleeding zij zich niet op hun gemak schenen te gevoelen.

Men verdrong zich om de vrouw des huizes, en van alle kanten werden uitroepen van bewondering gehoord, ieder wilde van zoo dichtbij als mogelijk was de fraaie Tiara bewonderen inderdaad een pronkstuk van goudsmeed- en juwelierskunst.

Toen Raffles zijn blikken een oogenblik van de oude dame afwendde, vielen zij op den bediende met het rosblonde haar, die klaarblijkelijk naar iets zocht.

Weer vloog even een glimlach over het gelaat van den Grooten Onbekende.

„Hij zoekt natuurlijk naar zijn dubbelganger, mijn goede vriend Sullivan!" mompelde hij voor zich heen. „En hij maakt er zich zelf misschien reeds een grievend verwijt van dat hij mij niet dadelijk gegrepen heeft en niet heeft laten gevangen nemen! Ja, waarde heer, nu komt het berouw te laat — je bent een schrandere speurder — maar je dubbelganger zul je niet meer terug vinden — die is weggevaagd van den aardbodem."

Sullivan, nog altijd in zijn vermomming als hulpbediende, had op dit oogenblik een man, dien Raffles nog niet had gezien, terzijde

genomen en wisselde haastig eenige woorden met hem, blijkbaar op fluisterenden toon, want de man moest zich diep bukken, om hem te kunnen verstaan.

„Hij heeft al hulptroepen laten aanrukken!“ zeide Raffles in zich zelf. „Dat is een mannetje van Scotland Yard. En er zullen er wel meer zijn hier in huis! Nu, als er niets bijzonders in den weg komt, dan zal de zaak op rolletjes loopen.“

Zorg dragende, dat er een behoorlijke afstand bleef tusschen hemzelf en den bediende met het rossige haar, drentelde Raffles langzaam door de zaal, totdat hij ook in de onmiddellijke nabijheid was van het stralende kleinoord op het hoofd van Mevrouw Bunbury.

Hij keek haar een oogenblik strak aan, en verwijderde zich toen weder hoofdschuddend, alsof hij zich niet kon begrijpen, dat men zooveel opschudding maakte over eenige stukjes, schitterend kristal.

Er waren ongeveer tien minuten verlopen toen Raffles, die nauwkeurig alles waarnam wat er geschiedde, bemerkte dat mevrouw Bunbury zich het gelaat met haar zakdoek bette, eenige woorden met Julia wisselde, en toen het vertrek verliet.

Maar de detectives hadden blijkbaar hun orders verkregen — en haar op de hielen volgend verlieten zij de danszaal.

Raffles fronste een oogenblik de wenkbrauwen.

„Dat valt eigenlijk buiten het programma — en toch had ik er op moeten rekenen! Wel zeker! nu hij overtuigd is, dat Raffles zich hier in huis bevindt, laat Sullivan natuurlijk niet toe, dat Mevrouw Bunbury, alwas het maar twee stappen deed, zonder dat hij haar een behoorlijk geleide meegeeft. Als men hem liet begaan, dan werd de oude dame omringd door een halve compagnie soldaten met de bajonet op het geweer.“

Weer verliet een kwartier.

Als een toeschouwer, die met de grootste belangstelling het verloop van een belangwekkend tooneelstuk volgt, bleef Raffles vanuit zijn schuilhoekje toezien.

En hij zag, dat Sullivan een weinig ongerust en ongeduldig scheen te worden, en den heer des huizes wenkte, die zich aanstonds bij hem voegde.

De beide mannen wisselden vlug eenige woorden met elkander, en daarop verliet Irwin Bunbury het vertrek.

Hij bleef wel vijf minuten weg, en toen hij

in de danszaal terugkeerde, was zijn gelaat spierwit.

Hij zocht eenige oogenblikken met zijn oogen de zaal rond, en kwam toen in de richting van Raffles.

Deze wilde zich reeds voorzichtigheidshalve uit de voeten maken, toen hij op een paar passen afstand Julia Bunbury bemerkte, die in gesprek was met den jongen luitenant, en dit zoo belangwekkend scheen te vinden, dat zij er zelfs het dansen door vergat.

Het volgend oogenblik stond de bankier voor zijn dochter, en Raffles kon woord voor woord het volgende gesprek afluisteren.

„Waar is je moeder, Julia?“ vroeg de bankier met trillende stem, terwijl hij zich met zijn zakdoek het zweet van zijn gelaat afwischte.

„Waar mama is, Papa?“ herhaalde Julia verwonderd. „Wel, ze is naar haar kamer gegaan! Zij gevoelde zich onwel, en wilde zich met wat eau de Cologne gaan verfrischen. Waarom vraagt u dat?“

„Omdat ze heelemaal niet op haar kamer is.“

„Is u dan dat zelf gaan zien?“ vroeg Julia, die nu ook wat ongerust werd.

„Dat kon ik niet — zij heeft de deur van binnen afgesloten.“

„Hoe weet u dan, dat zij er niet in is?“

„Omdat zij geen antwoord geeft, als ik roep! Ik dacht, dat zij misschien het vertrek al weer verlaten had — maar de detectives, die voor de deur zijn blijven staan, verklaren dat dit onmogelijk is, want zij hebben geen seconde hun post vertaten!“

Julia werd nu ook bleek en riep nu uit:

„Dan moet u onmiddellijk door de slaapkamer naar binnen gaan.“

„Dat heb ik geprobeerd — maar ook de deur van haar slaapkamer is dicht.“

„Daar begrijp ik niets van! Dan moet mama zeker flauw gevallen zijn. U moet dadelijk het slot laten openbreken.“

Maar reeds was de opmerkzaamheid van Sullivan getrokken door het ontdane uiterlijk van den bankier en van zijn dochter, en hij had den laatsten uitroep gehoord.

Hij beet zich op de lippen, en men kon zelfs onder de schmink, die zijn gelaat bedekte, zien, dat hij van woede verbleekte.

Hij zeide op gedempten toon, doch zoo, dat Raffles het hooren kon.

„Er is iets niet in den haak, mijnheer Bunbury! Mejuffrouw, uw dochter heeft gelijk — we moeten, dadelijk de deur laten openbreken! Misschien is uw vrouw wel bedwemd — mis-

schien heeft de schurk zich wel in haar vertrek verborgen gehouden en heeft hij haar kunnen overvallen, zonder dat mijn mannen, die voor de deur de wacht hielden, er iets van hebben bemerkt! Spreek er nog vooral met niemand over! Wij mogen geen opzien baren, zoolang het nog te vermijden is!"

Maar deze waarschuwing kwam te laat — vader en dochter hadden zoo luid gesproken in hun opwinding, dat vele gasten in de buurt het hadden gehoord, en als een loopend vuurtje deed het de ronde er was iets gebeurd met Mevrouw Bunbury!

Reeds was Sullivan de danszaal uitgestormd, het bediendenvertrek ingegaan en had een kleine bijl genomen, bestemd om er brandhout mee klein te maken.

Hij stormde de trappen op, gevolgd door Bunbury, Julia, Romeo en een paar dozijn gasten, die hun nieuwsgierigheid onmogelijk konden bedwingen.

Raffles volgde in de achterhoede, omdat hij tot iederen prijs het slottooneel van de tragicoëdie wilde bijwonen.

Eenige oogenblikken later stonden allen stil voor de deur van het boudoir, waar de detectives met bleeke gezichten zachtjes met elkaar pratend de wacht hielden.

„Niets vernomen?" vroeg Sullivan, zijn rol als bediende vergetend.

„Niets, mijnheer!" antwoordde een der detectives. „Het is muisstil daarbinnen."

„Valt er niets door het sleutelgat te zien?"

„Niets, mijnheer"

Zonder een woord te zeggen, duwde Sullivan de beide mannen tamelijk ruw terzijde, en een paar krachtige bijlagen deden de paneel in splinters vliegen.

Sullivan stak zijn hand door de opening, en draaide den sleutel in het slot om.

Hij trad het vertrek binnen, en knipte het elektrische licht aan.

Bunbury, Romeo en Julia volgden hem op den voet, terwijl de detectives niet zonder eenige moeite de nieuwsgierige gasten op een afstand hielden.

„Olivia? Waar ben je toch?" schreeuwde de bankier. „Geef toch antwoord!"

„Zij kan geen antwoord geven — zij is hier niet, mijnheer Bunbury!" siste Sullivan tusschen de tanden, letterlijk bevend van woede.

„Is zij hier niet? Maar zij moet hier zijn! Waar zou zij anders kunnen zijn?"

In plaats van te antwoorden wees Sullivan op het openstaande raam, waardoor de frissche nachtlucht naar binnen woei.

Bunbury slaakte een kreet van woede en brulde:

„Zij is dus ontvoerd? Mijn arme Olivia!"

„Ik weet niet, wat er met uw vrouw gebeurd is, mijnheer Bunbury — maar dit kan ik u wel zeggen: de persoon, die zooveen de feestaal is binnengekomen met de Tiara op het hoofd was heel zeker niet uw vrouw maar iemand anders, die haar plaats had ingenomen. Zie maar, daar liggen de kleederen, die zij gedragen heeft — en hier vind ik een krul van een valsche pruik!"

HOOFDSTUK VII.

WAAR RAFFLES NOGMAALS ZEGEVIERT.

Het is onmogelijk, den indruk te beschrijven, dien deze weinige woorden op de familie Bunbury maakten.

Kreten van ongeloof, woede en verbijstering werden allerwege gehoord.

En toch was het maar al te duidelijk — een andere oplossing was ondenkbaar!

Daar lag het roodzijden avondtoilet nonchalant in een hoek gesmeten, de witsatijnen schoentjes, een lange krul van de grijze pruik, zelfs een corset — alles op een hoop.

De deur van de slaapkamer stond open, daarbinnen was alles in volkomen orde. Geen spoor van een worsteling, die trouwens zeker gehoord zou zijn door de detectives op de gang.

Sullivan overtuigde zich dadelijk, dat hier van een ontvoering geen sprake kon zijn.

De eenige uitweg was het venster — en de stijlen van de ladder, inderhaast verlengd, en die zekere het gewicht van twee personen niet had kunnen torsen, reikten nog niet aan het raamkozijn.

Zelfs de behendigste en sterkste man had onmogelijk de ladder kunnen bereiken en af dalen, met een zware en lastige vracht als een tegenstribbelende of bewusteloze vrouw op de schouders.

En dan — waartoe zou het noodig zijn geweest Mevrouw Bunbury te ontvoeren, als de dief zich inderdaad in het vertrek had bevonden, en niets anders had behoeven te doen, dan haar te bedwelmen en de Tiara te ontrukken!?

Neen, iedereen begreep, dat Sullivan zoeven de eenige oplossing had genoemd — een stoutmoedige bedrieger had gedurende een half uur de rol van Mevrouw Bunbury gespeeld — want ongetwijfeld was het een man geweest, die deze taak op zich had genomen.

Intusschen hadden de opgewonden gasten het vertrek reeds weten binnen te dringen, ondanks de pogingen der detectives, en Sullivan was in een ommezien omringd door een dringenden en duwenden menschenhoop, want andere gasten waren ook toe komen snellen en er waren wel zeker zestig personen in de kamer bijeen.

Raffles had zich vooraan, tot vlak bij den detective weten te dringen en ongemerkt stak

hij zijn vingers in diens vestzakje en haalde er vlug een klein voorwerp uit, dat hij in zijn eigen zak liet overgaan.

Het was zoo snel en handig geschied, dat Sullivan er in het gedrang volstrekt niets, van bemerkt had.

De detective dacht een oogenblik na, beval met barsche stem stilte en wendde zich toen tot Bunbury met de vraag:

„Heeft Mevrouw Olivia hier vandaag gedineerd?”

„Neen, zij was bij een vriendin genoodigd!”

„Weet gij dat zeker?”

„Zij is haar zelf komen afhalen!”

„De naam van die vriendin?”

„Mevrouw Clifford!”

„Het adres?”

„Cromwell Street 21.”

Over de hoofden der gasten heen riep Sullivan tot een van de detectives:

„Telefoneer onmiddellijk naar Mevrouw Clifford, Cromwell Street 21, of Mevrouw Bunbury vanmiddag bij haar gedineerd heeft!”

De detective snel de weg, en Sullivan zette zijn ondervraging voort:

„Hoe laat is Mevrouw teruggekomen?”

„Om half acht!”

„Hebt gij haar toen gezien?”

„Heel evenmaar! Zij wist, dat zij wat laat was, en zij is dadelijk naar haar kamer gegaan, om zich te kleeden!”

„Wie hielp haar daarbij?”

„Dat moet de kamenier Mary gedaan hebben!”

„Laat het meisje dadelijk hier komen!”

Een paar minuten later stond de kamenier, bleek en ontgaan, daar zij reeds van het ongeluk gehoord had, voor Sullivan.

„Antwoord mij naar waarheid op de vragen, die ik je zal stellen, meisje,” begon Sullivan.

„Je behoeft volstrekt niet verlegen of bevreesd te zijn. Zeg mij eens, of je hedenavond je meesters met kleeden geholpen hebt!”

„Maar heel even, mijnheer!”

„Was het gewoonte, dat Mevrouw zich alleen kleedde?”

„Zij deed het wel eens, maar heel zelden! Zij zeide, dat ik mij maar liever bezig moest

houden met Miss Julia! Heel op het laatst riep zij mij binnen, om hier en daar wat te verplooiën.

„Heb je daarbij niets bijzonders gemerkt?“

„Wat meen u mijnheer?“

„Nu — is de gedachte misschien bij je opgekomen, dat je meesteres vanavond een zonderlingen vorm had — die van een man bijvoorbeeld?“

„Van een man?“ herhaalde het meisje verbluft. „Heelemaal niet! Ik dacht wel, dat Mevrouw in den hals wat gevulder leek te worden — en dat was alles!“

„Geen twijfel meer mogelijk,“ mompelde Sullivan voor zich heen. „Het moet de helper van Raffles zijn geweest, die zoo uitstekend de rol van vrouw weet te vervullen.“

Op luiden toon vervolgde hij:

„Hoe lang ben je bij de meesteres geweest?“

„Hoogstens vijf minuten!“

„Had zij toen de Tiara reeds op?“

„Nee, mijnheer — die kwam mijnheer Bunbury pas later brengen! Ik wist trouwens van het heele juweel niets af! Geen der bedienden wist er iets van!“

„Ik dank je, kindlief! Je kunt gaan!“ zeide Sullivan kortaf.

Het meisje haastte zich weg, en de detective hernam met luider stem:

„Er valt niet meer aan te twifelen mijnheer Bunbury, die schelm van een Raffles heeft ons wederom bij den neus gehad, en zijn medeplichtige heeft op voortreffelijke wijze de rol van Mevrouw Olivia uw echtgenoot vervuld! Hij heeft een ongesteldheid voorgewend, hij heeft de deur gesloten, hij heeft vliegenschvlug de vrouwenkleederen weder afgeworpen en hij is, met de Tiara in zijn zak, het raam uitgeklimmen, de ladder afgedaald, waarna hij in de mulle aarde der bloemperken is gesprongen. Dat alles is reeds bijna een half uur geleden — en al wilde ik gaarne het tegendeel beweren, de kans, dat wij den dief terugvinden, is zeer klein!“

„En mijn vrouw — wat is er met mijn vrouw gebeurd?“

„Daarop zal deze heer ons wel antwoord kunnen geven!“ zeide Sullivan, terwijl hij met het hoofd wees in de richting van den detective, die juist was teruggekeerd. „Wel, Greenway, wat antwoordde Mevrouw Clifford?“

„Zij wist niets van de inviatie af, mijnheer!“ antwoordde de man, Mevrouw Bunbury is geen oogenblik bij haar geweest!“

„Maar dan verkeert mijn arme vrouw mis-

schien in levensgevaar!“ riep de bankier op jammerenden toon.

„Ik geloof u wel het tegendeel te kunnen verzekeren, mijnheer!“ stelde de detective hem gerust. „Ik bestrijd Raffles al jaren, maar ik moet van hem getuigen, dat hij nog nimmer den eerbied tegenover een vrouw uit het oog heeft verloren, en er zeker nooit toe zou overgaan, geweld jegens een dame te gebruiken, zeker niet, wanneer zij een zekeren leeftijd bereikt heeft! Ik ben er van overtuigd, dat gij nog hedenavond Mevrouw Olivia veilig in uw armen kunt sluiten! Gezond — maar zonder de Tiara!“

Terwijl dit voorviel had Raffles zich een weinig verwijderd, na Romeo een wenk te hebben gegeven.

Met verwonderd gelaat voegde de jonge man zich bij hem.

„Wat wenscht gij, mijnheer? Mag ik weten, wie gij zijt? Ik geloof niet, dat ik eer heb u te kennen!“

„Gij kent mij heel goed, Mijnheer Romeo, al meent gij een vreemde voor u te hebben!“ antwoordde Raffles glimlachend. „Ik ben James Sullivan — hier is de halve penny — de andere is in handen van uw vader, zooals u weet!“

Bijna had de jonge man een schreeuw van verbazing geuit.

Hij keek Raffles met uitpuilende oogen aan, en stotterde:

„Dat is immers onmogelijk — Sullivan staat daar bij mijn vader, en praat met hem!“

„In het geheel niet! Ik ben zeker van mijn zaak! Die man moet een bedrieger zijn! Hij is volstrekt geen bediende!“

„Maar dat weet ik immers ook wel!“ riep Romeo wanhopig uit. „De man heeft die vermomming slechts aangenomen, om Sullivan — ik bedoel Raffles te kunnen vangen.“

„Dan moet hij ook het halve geldstuk kunnen toonen, dat nauwkeurig moet paasen aan dat van uw vader! Hij is John Raffles en niet Sullivan! Laat hij er hem om vragen! Als hij het heeft is alles in orde — maar zoo niet, dan zal ik dadelijk handelend optreden! En ik laat aan u de kans, mijnheer Romeo, om een schitterend figuur te slaan. Daarginds staat een jonge dame, die u lang niet overschillig is, en die u zeker hartelijk zal toejuichen, als gij er in slaagt, Raffles te ontmaskeren!“

Dit vooruitzicht bracht een algeheele verandering te weeg op het schaapachtig gelaat van Romeo Bunbury.

Hij richtte zich hoog op, en riep, terwijl hij

zich met de rechterhand op de borst sloeg :

„Dat zal ik, mijnheer ! Gij weet niet, welken grooten dienst gij mij bewijst, door mij de eer te laten, Raffles in den val te drijven. Maar dat is waar ook — nog geen uur geleden had Raffles uw uiterlijk aangenomen ! Hoe verklaart gij dat ?”

„Heel eenvoudig, hij heeft het weer afgelegd !” antwoordde Raffles droogjes. „Hij moet gemerkt hebben, dat zijn plan doorzien was, en toen werd het, zooals gij wel denken kunt, veel te gevaarlijk voor hem, om zich voor Sullivan te blijven uitgeven !”

„Maar hoe kwam hij dan toch aan die livrei, die een tijdlang door u zelf gedragen is ?” drong Romeo aan, wiens hoofd door al deze verschillende gebeurtenissen uiteen dreigde te springen.

„Hij moet ze gevonden hebben in het kleine vertrekje, waar ik ze zelf had uitgetrokken !” antwoordde Raffles onverstoorbaar.

„En waarom hebt gij u er van ontdaan ?”

„Omdat Raffles mij toch reeds doorzien had, en die vermomming dus niets meer kon baten ! Zijt gij nu overtuigd ?”

„Volkomen, mijn waarde Sullivan — en let nu eens op — gij zult iets beleven !”

En met trotsche schreden trad hij toe op de groep in het midden van het vertrek.

Juist had Sullivan uitgeroepen :

„In ieder geval moet Raffles hier nog in huis zijn, want ik heb alle gangen nauwkeurig laten bewaken !”

„Dat is hij ook, mijnheer !” riep Romeo met een schelle stem, die van opwinding oversloeg. Ik weet, waar Raffles zich bevindt.”

Onmiddellijk werd het doodstil in het vertrek.

Aller oogen waren op den jongen man gericht, die bleek was, zoozeer had de ontroering over zijn eigen heldendaad hem aangegrepen.

Sullivan deed een stap naar hem toe, keek hem onderzoekend aan en vroeg toen langzaam :

„Weet ge het ? Waarom hebt ge dat dan niet dadelijk gezegd ? Waar bevindt Raffles zich dan ?”

„Hier aan het einde van mijn arm !” gilte Romeo, terwijl hij den rechterarm uitstreekte, en zijn spichtigen vinger op de borst van Sullivan zette.

„Is u het in uw hoofd geslagen, mijnheer Bunbury ?” riep Sullivan uit, terwijl hij onwillekeurig een stap achteruit deed.

„Ik ben volkomen bij mijn verstand !”

schreeuwde de bankierszoon. „Ontkent gij, dat gij Raffles zijt ?”

„Natuurlijk ontken ik het ! Gij wilt mij toch niet iets laten zeggen, wat niet waar is ?”

„Toon mij dan aanstonds de helft van de penny, waarvan gij de andere helft aan Papa hebt gegeven ?”

Haastig stak Sullivan de vingers in zijn vestzakje — en een onderdrukte vloek ontsnapte hem.

Met koortsachtige vlugheid doorzocht hij al zijn andere zakken, keerde ze zelfs binnenste-buiten, waarbij een browning, een paar boeien en een klein bosje loopers te voorschijn kwamen, en riep toen woedend uit :

„Ik heb het halve geldstuk niet meer ! Ik begrijp niet, waar het zijn kan !”

„Hier is het !” liet de kalme stem van Raffles zich hooren.

Hij trad naar voren, en iedereen week terzijde om hem door te laten.

Hij stond nu voor den bankier, die volkomen versuft was en zeide :

„De halve munt, als ik u verzoeken mag, mijnheer Bunbury.”

Met bevende hand stak de bankier hem de halve penny toe.

Raffles paste de beide helften aan elkander — zij sloten volkomen aaneen.

Hij wendde zich tot de detectives, en beval ernstig :

„Arresteer dien man ! Jullie hebt je overtuigd, dat hij de halve munt niet vertoonen kan.”

Dadelijk wierpen de detectives zich op Sullivan, en ondanks zijn woedenden tegenstand en zijn protesten, en ofschoon hij een sterk gespierd man was, werd hij geboeid en gevanke-lijk weggeleid !

En pas diep in den nacht slaagde hij er in, onweerlegbaar vast te stellen, dat hij inderdaad Sullivan en niemand anders was !

Wat Raffles betreft, hij verliet in de grootste kalmte het huis van den bankier, en voegde zich een half uur later bij Brand, die hem glimlachend de kostbare Tiara overhandigde.

„Je hebt je rol als Mevrouw Bunbury voortreffelijk vervuld, mijn waarde — ik maak je mijn compliment,” zeide Raffles. „Hoe maakt onze Olivia het ?”

„Wel zij maakte het een kwartier geleden uitstekend — alleen was zij zoo nijdig als een spin ! Zij heeft zich zelfs haar diner goed laten smaken en tien minuten geleden heb ik haar

door Henderson, die met een zwarten baard vermomd was, voor het huis van haar echtgenoot laten afzetten."

„Dan geldt hier metterdaad het woord: „Eind goed, Al goed!" Brand", zeide Raffles

glimlachend. „Het verheugt mij oprecht dat mevrouw Bunbury van de korte vrijheidsberooving, die op haar schaking volgde, geen nadeelige gevolgen heeft ondervonden — althans geen lichamelijke!"

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET PROEFSTUK.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

VOETBAL- ENTHOUSIASTEN

zowel zij, die het spel beoefenen
als zij, die belangstelling hebben

Ruim 300 bladz.; zeer
vele teekeningen en
64 interessante
foto's. — Gebonden
in stevigen band.

Prijs slechts **f 1.25**

Grepen uit den zeer
gevarieerden in-
houd:

De techniek. — Stop-
pen en drijven van
den bal. — Trappen
van den bal. — Het
koppen van den bal.
— Tactiek. — Samen-
spel. — De doelver-
dediger. — De ach-
terspelers, de mid-
denspelers, de voor-
spelers. — Aanval-
len en verdedigen.
— Voetbal onder
ongunstige omstan-
digheden. — Regels
van het spel. Enz. enz.

voor voetbal, vermeerderd Uw zicht op deze interessante sport door het zeer aantrekkelijk geschreven, rijk-geïllustreerde boek **VOETBAL** dat in opdracht van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond werd samengesteld door C. J. GROOTHOFF. De auteur heeft zijn rijke ervaringen op nationaal en internationaal voetbalgebied benut om een prettig leesbare en volledige behandeling van het moderne voetbal te geven. Eenige belangrijke onderwerpen zijn op vlotte en voor eenieder begrijpelijke wijze besproken door den bekenden sportjournalist JORIS VAN DEN BERGH. In een afzonderlijk hoofdstuk worden door DR. MEURER hygiënische voorschriften en voorbereiding voor belangrijke wedstrijden behandeld. — Het boek bevat zeer vele teekeningen tusschen den tekst en verder 64 foto's, alle voorzien van leerrijke onderschriften. Al dit illustratiemateriaal laat, inzake voetbalsport, duidelijk zien

hoe het wèl en hoe het niet moet!

KAREL LOTSY, de voorzitter van de Technische Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, heeft in de voorrede van dit boek geschreven: „dat het werk gedecideerd den toets der vergelijking kan doorstaan met elke andere uitgave op dit gebied en in welke taal die ook het licht zag.”

HERBERTS, de voorzitter van de Keuze-Commissie van den Kon. Ned. Voetbalbond, schreef er over:

„Het is een boekwerk, dat volstrekt aanspraak mag maken op doorwrochte volledigheid. 't Is een genoegen het te lezen. Wonderlijk, dat we op het gebied van voetbaltechniek en -strategie nooit uitgepraat raken. Het is een fijn boek.”

**BESTELT
SPOEDIG**

want de belangstelling voor dit boek is zeer groot. In korten tijd waren de 1e, 2e en 3e druk uitverkocht. Thans is verschenen de 4e vermeerderde en verbeterde druk, TOEZENDING VOLGT ONMIDDELLIJK NA ONTVANGST VAN ONDERSTAANDEN BON.

BON

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N. V. Roman-, Boek- en Kunsthandel Leidschegr. 72A, Amsterdam, Giro 60092 „VOETBAL” gebonden in stevigen band. Het bedrag ad f 1.25 is heden aan u overgemaakt. Bedrag kan ook in postzegels worden ingezonden.

NAAM _____

ADRES _____

(R.B.K.)

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR